

Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (czwarta izba)

z dnia 20 marca 2019 r. *

Dumping – Przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chin – Artykuł 11 ust. 4 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 [obecnie art. 11 ust. 4 i 5 oraz art. 17 rozporządzenia (UE) 2016/1036] – Odmowa przyznania statusu nowego producenta eksportującego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 917/2011 – Kontrola wyrwykowa – Badanie indywidualne – Poufność

W sprawie T-310/16

Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, z siedzibą w Foshan (Chiny), reprezentowana przez B. Spinoit, D. Philippe'a i A. Wese, avocats

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej początkowo przez A. Demeneix, M. Francę i T. Maxiana Ruschego, a następnie przez M. Demeneix, T. Maxiana Ruschego i N. Kuplewatzky'ego, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Cerame-Unie AISBL, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowanej przez V. Akritidisa, avocat,

interwenient,

mającej za przedmiot wniosek na podstawie art. 263 TFUE o stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Komisji C(2016) 2136 final z dnia 15 kwietnia 2016 r. w sprawie oddalenia wniosku o traktowanie jako nowego producenta eksportującego w odniesieniu do ostatecznych środków antydumpingowych nałożonych na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 917/2011,

SĄD (czwarta izba),

w składzie: H. Kanninen, prezes, J. Schwarcz (sprawozdawca) i C. Iliopoulos, sędziowie,

sekretarz: P. Cullen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 10 lipca 2018 r.,

* Język postępowania: angielski.

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

- 1 Skarżąca, przedsiębiorstwo Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd, z siedzibą w Foshan (Chiny), jest producentem płytek ceramicznych należącym do grupy Foshan Lihua.
- 2 W dniu 12 września 2011 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 917/2011 nakładające ostateczne cło antydumpingowe i stanowiące o ostatecznym pobraniu tymczasowego cła nałożonego na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej (Dz.U. 2011, L 238, s. 1, zwane dalej „rozporządzeniem ostatecznym”). Stawki cła antydumpingowego zostały oparte na marginesach dumpingu ustalonych w toku dochodzenia (zwanego dalej „pierwotnym dochodzeniem”), które doprowadziło do ustanowienia tych ostatecznych środków, ponieważ były one niższe niż marginesy szkody.
- 3 Podczas pierwotnego dochodzenia Komisja Europejska zastosowała kontrolę wrywkową, zgodnie z art. 17 rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. 2009, L 343, s. 51), ostatnio zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 37/2014 z dnia 15 stycznia 2014 r. zmieniającym niektóre rozporządzenia dotyczące wspólnej polityki handlowej w odniesieniu do procedur przyjmowania niektórych środków (Dz.U. 2014, L 18, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem podstawowym”) [zastąpionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016, L 176, s. 21)]. Na objętych próbą producentów eksportujących, którzy skorzystali z indywidualnego traktowania zgodnie z art. 9 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 9 ust. 5 rozporządzenia 2016/1036), nałożono indywidualne stawki cła antydumpingowego. Na producentów eksportujących, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, ale nie zostali objęci próbą, a także na producenta eksportującego, który został objęty próbą, ale nie korzystał z indywidualnego traktowania, nałożono stawkę cła antydumpingowego odpowiadającą na podstawie art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 9 ust. 6 rozporządzenia 2016/1036), średniej ważonej marginesów dumpingu ustalonej dla objętych próbą producentów eksportujących, czyli 30,6%. Wnioski o przeprowadzenie badania indywidualnego na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 17 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036) zostały złożone przez ośmiu współpracujących producentów eksportujących. Decyzję o przeprowadzeniu badania indywidualnego podjęto w odniesieniu do tylko jednego z tych producentów eksportujących, ponieważ nie było ono nadmiernie uciążliwe dla Komisji. Z tych ośmiu producentów wnoszących o badanie indywidualne powyższy producent eksportujący odpowiadał za zdecydowanie największą wielkość wywozu. Jednakże po ujawnieniu ostatecznych ustaleń okazało się, że ten producent eksportujący nie dostarczył niektórych niezbędnych informacji, a zatem ustalenia dotyczące tego producenta eksportującego zostały dokonane w oparciu o fakty dostępne na mocy art. 18 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 18 rozporządzenia 2016/1036). Na rzeczonoego producenta eksportującego, a także na producentów eksportujących, którzy nie współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, nałożono stawki cła antydumpingowego ustalone przy użyciu najwyższego marginesu dumpingu ustalonego dla reprezentatywnego rodzaju produktu w odniesieniu do współpracującego producenta eksportującego, czyli 69,7%.
- 4 Skarżąca nie uczestniczyła w postępowaniu administracyjnym, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia ostatecznego, a zatem jej nazwa nie znajduje się w załączniku I do rozporządzenia ostatecznego. Przywóz jej produktu objętego postępowaniem podlegał zatem stawce 69,7%.

- 5 Pismem z dnia 7 września 2013 r. skarżąca wniosła do Komisji o przeprowadzenie przeglądu okresowego, który ograniczał się do dumpingu, na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 3 rozporządzenia 2016/1036). Wniosek ten był motywowany, po pierwsze, wprowadzeniem przez skarżącą nowego systemu dystrybucji poprzez przedsiębiorstwo powiązane, a po drugie, wprowadzeniem nowego rodzaju produktu, który nie istniał w okresie między 1 kwietnia 2009 r. a 31 marca 2010 r. (zwanym dalej „okresem objętym pierwotnym dochodzeniem”). We wniosku o przegląd skarżąca wskazała, że nie uczestniczyła w pierwotnym dochodzeniu, ponieważ nie знаła miejsca ostatecznego przeznaczenia swoich produktów, które w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem sprzedawała jedynie chińskiemu przedsiębiorstwu handlowemu.
- 6 W dniu 25 października 2013 r. Komisja odpowiedziała na pismo skarżącej. W swojej odpowiedzi Komisja przekazała skarżącej informacje o charakterze zarówno ogólnym, jak i przygotowawczym dotyczące w szczególności przeglądu statusu nowego producenta eksportującego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia ostatecznego.
- 7 Artykuł 3 rozporządzenia ostatecznego przewiduje, co następuje:

„W przypadku gdy którykolwiek producent [chiński] dostarczy Komisji wystarczające dowody, że nie eksportował towarów określonych w art. 1 ust. 1 pochodzących z [Chin] w okresie objętym dochodzeniem (od dnia 1 kwietnia 2009 r. do dnia 31 marca 2010 r.), że nie jest powiązany z żadnym eksporterem lub producentem podlegającym środkom nałożonym niniejszym rozporządzeniem oraz że faktycznie dokonał wywozu towarów objętych postępowaniem lub stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znacznej ilości do Unii po okresie objętym dochodzeniem, Rada może, działając na zasadzie zwykłej większości na wniosek przedstawiony przez Komisję, po konsultacji z komitetem doradczym, zmienić art. 1 ust. 2 w celu przyznania temu producentowi cła stosowanego dla współpracujących producentów nieuwzględnionych w próbie, tj. 30,6%”.
- 8 Pismem z dnia 28 lutego 2014 r. skarżąca, po pierwsze, ponowiła swój wniosek o przeprowadzenie przeglądu okresowego na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego oraz po drugie, wniosła posiłkowo o wszczęcie przeglądu statusu nowego producenta eksportującego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia ostatecznego. W piśmie tym wskazała ona między innymi, że w pierwotnym okresie objętym dochodzeniem, sprzedawała całą swoją produkcję tylko jednemu przedsiębiorstwu handlowemu i nie znała miejsca ostatecznego przeznaczenia swoich produktów. Skarżąca przyznała, że część płytek mogła zostać wywieziona do Unii Europejskiej przez rzeczony przedsiębiorstwo handlowe oraz jego partnerów, lecz nie wiedziała w jaki sposób. Wskazała również, że nie była powiązana z odnośnym przedsiębiorstwem podlegającym cłom antydumpingowym oraz że zaciągnęła nieodwołalne zobowiązanie umowne na kolejną dostawę jej produktów.
- 9 Pismami z dnia 8 kwietnia, 2 i 17 czerwca 2014 r. skarżąca ponowiła swoje wnioski o przeprowadzenie przeglądu okresowego i przyznanie statusu nowego producenta eksportującego. W tym kontekście stwierdziła, że nie wywoziła „bezpośrednio” do Unii produktu objętego postępowaniem oraz że uważa się za ofiarę dyskryminacyjnego traktowania w stosunku do konkurenta, który wniósł o przeprowadzenie częściowego przeglądu okresowego i jego wniosek został przyjęty. Powiadomiła ona również Komisję o ewentualnym złożeniu przez nią w przyszłości skargi na bezczynność tej instytucji w przypadku braku uwzględnienia jej wniosków.
- 10 Pismem z dnia 3 września 2014 r. Komisja odpowiedziała skarżącej, że aby wszczęć i zakończyć dochodzenie w ramach przeglądu okresowego potrzebowała wszystkich wymaganych informacji oraz wyjaśniła pewne kwestie proceduralne i stwierdziła, iż nie posiadała jeszcze wszystkich niezbędnych dokumentów. W piśmie tym Komisja zwróciła się do skarżącej o wypełnienie formularza wniosku o przyznanie jej statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej przewidzianego w art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia podstawowego [obecnie art. 2 ust. 7 lit. c) rozporządzenia 2016/1036]. Wezwała ona również skarżącą do wykazania jej twierdzeń dotyczących braku wywozu do Unii w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, braku powiązań z odnośnymi

przedsiębiorstwami podlegającymi cłom antydumpingowym oraz istnienia umowy dostawy produktu objętego postępowaniem po okresie wywozu. Ponownie stwierdziła, że gdyby warunki stosowania art. 3 rozporządzenia ostatecznego były spełnione, skarżąca podlegałaby tej samej stawce cła antydumpingowego co producenci eksportujący, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, lecz nie zostali uwzględnieni w próbie, tj. 30,6%.

- 11 Pismem z dnia 9 października 2014 r. skarżąca wskazała, że Komisja nałożyła na nią ciężar dowodu, który wykracza poza wymogi prawne. Wniosła ona również o przyznanie jej statusu zainteresowanej strony w ramach przeglądu okresowego dotyczącego konkurenta.
- 12 W dniu 18 grudnia 2014 r. skarżąca uzyskała rzeczony status i otrzymała dokumenty informacyjne.
- 13 Pismem z dnia 11 grudnia 2014 r. przedstawiła ona dodatkowe informacje dotyczące jej wniosku o przegląd statusu nowego producenta eksportującego oraz, pomocniczo i uzupełniająco, informacje dotyczące wniosku o przegląd okresowy. Skarżąca dostarczyła również kwestionariusz dotyczący statusu przedsiębiorstwa działającego w warunkach gospodarki rynkowej. Wskazała, że zgadza się na tymczasowe zastosowanie tej samej stawki cła antydumpingowego jak dla producentów eksportujących, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, lecz nie zostali uwzględnieni w próbie. Podniosła jednak, że ma prawo do tego, aby jej wniosek został zbadany indywidualnie.
- 14 Pismem z dnia 6 lutego 2015 r. Komisja potwierdziła, że była w trakcie przeprowadzania analizy dokumentów, które skarżąca przekazała jej w dniu 11 grudnia 2014 r. Zwróciła się także do skarżącej o potwierdzenie, że zgadza się ona na traktowanie jej jako nowego producenta eksportującego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia ostatecznego oraz że podtrzymuje jednocześnie swój wniosek o przegląd okresowy.
- 15 Pismem z dnia 10 lutego 2015 r. skarżąca potwierdziła, że zgadza się na traktowanie jej jako nowego producenta eksportującego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia ostatecznego i zaproponowała Komisji zawieszenie jej wniosku o przegląd okresowy, aby nie opóźnić wyników przeglądu na podstawie powyższego przepisu.
- 16 Pismem z dnia 23 lutego 2015 r. przekazany pocztą elektroniczną Komisja zwróciła się do skarżącej o wypełnienie kwestionariusza dla podmiotów ubiegających się o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego. Wskazała, że jej wniosek zostanie rozpatrzony po otrzymaniu odpowiedzi na pytania zawarte we wspomnianym kwestionariuszu oraz że skarżąca mogła ustosunkować się do informacji wcześniej dostarczonych Komisji.
- 17 W dniu 25 marca 2015 r. skarżąca zwróciła się o przedłużenie terminu na odesłanie rzeczony kwestionariusza. Komisja zgodziła się na przedłużenie terminu do dnia 17 kwietnia 2015 r. Wersja poufna odpowiedzi na kwestionariusz została wysłana w wyznaczonym terminie, a wersja jawna w dniu 30 kwietnia 2015 r.
- 18 W dniu 28 maja 2015 r., w odpowiedzi na wniosek o udzielenie informacji dotyczący przedziału czasowego, w jakim Komisja miałaby podjąć decyzję, poinformowała ona skarżącą, iż jest w trakcie analizowania dokumentacji oraz że wkrótce zwróci się do niej z wnioskiem o udzielenie wyjaśnień.
- 19 W dniu 23 czerwca 2015 r. Komisja wystosowała do skarżącej pierwsze wezwanie o udzielenie wyjaśnień dotyczących otrzymanych informacji w odniesieniu do wniosku o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego określonego w art. 3 rozporządzenia ostatecznego.
- 20 W dniu 13 lipca 2015 r. skarżąca przesłała Komisji poufną odpowiedź na wezwanie Komisji. W dniach 14 i 24 sierpnia 2015 r. skarżąca przekazała Komisji jawną wersję odpowiedzi.

- 21 W dniu 27 sierpnia 2015 r. Europejskie Stowarzyszenie Przemysłu Ceramicznego, Cerame-Unie AISBL (zwane dalej „interwenientem” lub „Cerame-Unie”), z siedzibą w Brukseli (Belgia), przedłożyło Komisji informacje dotyczące skarżącej. Informacje te nie zostały przekazane skarżącej w trakcie postępowania administracyjnego. Jednakże w piśmie z dnia 18 września 2015 r. (pkt 23 poniżej), skarżąca została poinformowana o tym, że Komisja otrzymała ze strony przedstawicieli przemysłu unijnego informacje dotyczące pierwotnego dochodzenia.
- 22 W dniu 16 września 2015 r. skarżąca przesłała Komisji pismo ponagląjące w przedmiocie wydania decyzji dotyczącej jej wniosku.
- 23 W dniu 18 września 2015 r. Komisja poinformowała skarżącą o postępie w rozpatrywaniu wniosku o przegląd statusu nowego producenta eksportującego. Uznając, że wniosek ten był nadal niewystarczająco uzasadniony, Komisja wystosowała drugie wezwanie do udzielenie wyjaśnień wraz z załącznikiem wyszczególniającym wymagane informacje. Wskazała ona w szczególności na różnice pomiędzy informacjami podanymi do wiadomości publicznej a informacjami przekazanymi przez skarżącą i pragnęła wyjaśnić tę kwestię. Co się tyczy w szczególności warunku dotyczącego braku wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, Komisja stwierdziła, co następuje:
- „Jedyną informacją przekazaną do tej pory dotyczącą sprzedaży prowadzonej przez Foshan Lihua w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem stanowi sporządzony odręcznie miesięczny wykaz sprzedaży w latach 2009 i 2010. Wykaz ten nie zawiera wzmianki ani o sprzedanych ilościach, ani o numerach faktur, ani o miejscach przeznaczenia, ani też o nazwach i nazwiskach klientów. Rozumiemy, że Państwa klient w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem nie utrzymywał zapisów księgowych w formie elektronicznej. Niestety w chwili obecnej rzeczony ograniczone informacje nie pozwalają na wyciągnięcie wniosków dotyczących [tego kryterium]”.
- 24 Pismem z dnia 29 września 2015 r. przekazany pocztą elektroniczną skarżąca udzieliła odpowiedzi na drugie wezwanie o udzielenie wyjaśnień. Wersja poufna odpowiedzi na to wezwanie została przesłana Komisji w dniu 5 listopada 2015 r. Zdaniem skarżącej Komisja nie była uprawniona do żądania odnośnych informacji i jej wezwania o udzielenie wyjaśnień stanowiły nadużycie władzy. Skarżąca wniosła zatem o wszczęcie przeglądu statusu nowego producenta eksportującego oraz przeglądu indywidualnego marginesu dumpingu.
- 25 W dniu 4 grudnia 2015 r. Komisja przesłała skarżącej, Cerame-Unie oraz Misji Chińskiej Republiki Ludowej przy Unii Europejskiej dokument dotyczący ujawnienia ogólnych ustaleń przedstawiający istotne okoliczności faktyczne i argumenty, na podstawie których Komisja zaproponowała oddalić wniosek o przegląd statusu nowego producenta eksportującego w rozumieniu art. 3 rozporządzenia ostatecznego. W szczególności Komisja stwierdziła, że skarżąca była producentem eksportującym produktu objętego postępowaniem oraz że rzeczywiście dokonywała ona wywozu tego produktu do Unii po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, a zatem trzeci warunek przyznania odnośnego statusu został uznany za spełniony. Komisja uznała natomiast, że skarżąca nie wykazała braku wywozu do Unii w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, ani braku powiązań z przedsiębiorstwami podlegającymi cłom antydumpingowym. Tym samym nie można było uznać, że dwa pierwsze warunki zostały spełnione.
- 26 W dniu 11 grudnia 2015 r. dokument dotyczący ujawnienia ogólnych ustaleń został przekazany komitetowi ds. instrumentów ochrony handlu.
- 27 Pismem z dnia 20 grudnia 2015 r. skarżąca ustosunkowała się do dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń i wystąpiła z wnioskiem o przesłuchanie przed Komisją. Skarżąca wskazała – przed przedstawieniem swoich uwag w przedmiocie tego dokumentu – że na Komisji ciążył obowiązek zbadania w pierwszej kolejności wniosku o przegląd okresowy. Komisja powinna wydać decyzję w przedmiocie wniosku skarżącej o przegląd statusu nowego producenta eksportującego jedynie

posiłkowo i jeśli uznałaby, że przegląd okresowy nie był uzasadniony. Skarżąca wezwała zatem Komisję do rozpatrzenia wniosku o przegląd okresowy w terminie do dnia 20 stycznia 2016 r. Skarżąca zaprzeczyła ponadto, jakoby miała wystąpić z wnioskiem o przyznanie stawki cła antydumpingowego w wysokości 30,6% stosowanej wobec producentów, którzy współpracowali, lecz nie zostali uwzględnieni w próbie. Złożyła ona natomiast wniosek o badanie indywidualne. Ponadto skarżąca podniosła, że Komisja nie prowadziła dochodzenia (zwanego dalej „odnośnym dochodzeniem”) w sposób bezstronny; że nie opierała się na okolicznościach faktycznych, lecz na założeniach, oraz że nałożyła na skarżącą większy ciężar dowodu niż na innych producentów ubiegających się o przegląd statusu nowego producenta eksportującego.

- 28 W dniu 11 stycznia 2016 r. skarżąca przekazała Komisji jawną wersję swoich uwag.
- 29 W dniu 13 stycznia 2016 r. odbyło się przesłuchanie skarżącej przed Komisją, w którym uczestniczyło dwóch przedstawicieli Chińskiej Izby Handlu Międzynarodowego. Z przesłuchania tego nie sporządzono żadnego protokołu ani sprawozdania. W dniu 15 stycznia 2016 r. skarżąca przesłała streszczenie tego, w jaki sposób rozumiała ona przyjęte podczas przesłuchania stanowisko Komisji.
- 30 W dniu 18 stycznia 2016 r. skarżąca wysłała do Komisji pismo nawiązujące do rzeczonego przesłuchania. W piśmie tym wskazała ona w szczególności, że zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 4 rozporządzenia 2016/1036) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* powinno zostać oficjalnie opublikowane zawiadomienie o wszczęciu przeglądu statusu nowego producenta eksportującego, co nie miało miejsca w niniejszym przypadku. Skarżąca podniosła również, że Komisja nie przedstawiła żadnego dokumentu, który poddawałby w wątpliwość spełnienie przez skarżącą dwóch pierwszych warunków przyznania statusu nowego producenta eksportującego.
- 31 W piśmie z dnia 19 stycznia 2016 r. przekazanym pocztą elektroniczną Komisja wyjaśniła, że podstawę prawną dla przeglądu statusu nowego producenta eksportującego w przypadku gdy, tak jak w niniejszej sprawie instytucje zastosowały w dochodzeniu pierwotnym kontrolę wrywkową, nie stanowił art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, lecz szczególny przepis przewidziany w rozporządzeniach nakładających ostateczne środki antydumpingowe. Komisja ponownie wskazała, że w przypadku pozytywnego wyniku przeglądu, wobec skarżącej stosowana będzie ta sama stawka cła antydumpingowego jak dla producentów eksportujących, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, lecz nie zostali uwzględnieni w próbie, a nie indywidualna stawka.
- 32 Pismem z dnia 22 stycznia 2016 r. skarżąca wskazała, że nie zgadza się na zastosowanie, w wyniku przeglądu na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego, tej samej stawki cła antydumpingowego jak dla producentów eksportujących, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, lecz nie zostali uwzględnieni w próbie, uznając, iż stosowanie różnych warunków wszczęcia postępowania w odniesieniu do nowych producentów eksportujących w zależności od tego, czy zastosowano kontrolę wrywkową, czy też nie, jest dyskryminujące. Podniosła ona, że przedstawiła dowody *prima facie* potwierdzające, iż nie dokonywała wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem oraz że nie była powiązana z przedsiębiorstwami podlegającymi odnośnym cłom antydumpingowym. Skarżąca zakwestionowała zgodność z prawem postępowania w świetle postanowień porozumienia o stosowaniu art. VI Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu 1994 (GATT) (Dz.U. 1994, L 336, s. 103, zwanego dalej „porozumieniem antydumpingowym”), zawartego w załączniku 1A do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO) (Dz.U. 1994, L 336, s. 3). W piśmie tym skarżąca przedstawiła również wyjaśnienia dotyczące struktury grupy i praktycznego stosowania przez nią certyfikacji zgodności WE swoich produktów.
- 33 W dniu 15 kwietnia 2016 r. Komisja przyjęła decyzję wykonawczą C(2016) 2136 final w sprawie oddalenia wniosku traktowanie jako nowego producenta eksportującego w odniesieniu do ostatecznych środków antydumpingowych nałożonych na przywóz płytek ceramicznych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej rozporządzeniem ostatecznym (zwaną dalej „zaskarżoną decyzją”). Na

wstępie Komisja wskazała, że art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie mógł stanowić podstawy prawnej w przypadku, gdy kontrola wyrywkowa została zastosowana w pierwotnym dochodzeniu, a podstawę prawną wniosku stanowił art. 3 rozporządzenia ostatecznego.

- 34 W odniesieniu do przewidzianych w tym przepisie warunków przyznania statusu nowego producenta eksportującego, Komisja stwierdziła przede wszystkim, że skarżąca jest producentem dokonującym wywozu produktu objętego postępowaniem oraz że rzeczywiście dokonywała ona wywozu tego produktu do Unii po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Trzeci warunek przyznania odnośnego statusu został zatem uznany za spełniony.
- 35 Następnie, w odniesieniu do drugiego warunku, zgodnie z którym przedsiębiorstwo, które występuje z wnioskiem o przyznanie odnośnego statusu nie może być powiązane z przedsiębiorstwem podlegającym cłom antydumpingowym, Komisja uznała natomiast, że informacje przekazane przez skarżącą były niekompletne oraz sprzeczne z informacjami publicznie dostępnymi. W konsekwencji, z uwagi na to, że odnośne dochodzenie nie pozwoliło Komisji na potwierdzenie, iż skarżąca nie była powiązana z takiego rodzaju przedsiębiorstwem, zostało stwierdzone, że nie spełniała ona drugiego warunku.
- 36 Wreszcie, w odniesieniu do pierwszego warunku, zgodnie z którym przedsiębiorstwo, które występuje z wnioskiem o przyznanie odnośnego statusu nie może dokonywać wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, Komisja, uznając, że informacje przekazane przez skarżącą były niekompletne oraz sprzeczne z innymi posiadanymi przez tę instytucję informacjami, nie mogła wykluczyć, iż we wspomnianym okresie skarżąca dokonywała wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem, bezpośrednio lub pośrednio, za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych lub na podstawie umów o produkcję z innymi przedsiębiorstwami niezależnymi. Komisja stwierdziła w związku z tym, że skarżąca nie spełniała również pierwszego kryterium.
- 37 Stwierdzając, że skarżąca nie wykazała, iż spełniała pierwszy i drugi warunek przyznania statusu przewidzianego w art. 3 rozporządzenia ostatecznego, pomimo że miała wielokrotnie możliwość dostarczenia dodatkowych informacji, Komisja oddaliła jej wniosek o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego.
- 38 Ponadto decyzją z dnia 11 lipca 2016 r. Komisja oddaliła wniosek skarżącej o przegląd okresowy na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, co stanowi przedmiot sprawy zakończonej wyrokiem z dnia 11 września 2018 r., Foshan Lihua Ceramic/Komisja (T-654/16, EU:T:2018:525).

Przebieg postępowania i żądania stron

- 39 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 20 czerwca 2016 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.
- 40 Aktem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 października 2016 r. Cerame-Unie wniosła o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.
- 41 W dniu 7 grudnia 2016 r. w replice skarżąca wniosła o połączenie niniejszej sprawy ze sprawą zakończoną w międzyczasie wyrokiem z dnia 11 września 2018 r., Foshan Lihua Ceramic/Komisja (T-654/16, EU:T:2018:525). Zwróciła się również z wnioskiem, aby poufne informacje jej dotyczące nie zostały ujawnione Cerame-Unie oraz przedstawiła jawną wersję odnośnych dokumentów.
- 42 W dniu 16 grudnia 2016 r. Komisja sprzeciwiła się połączeniu niniejszej sprawy ze sprawą zakończoną w międzyczasie wyrokiem z dnia 11 września 2018 r., Foshan Lihua Ceramic/Komisja (T-654/16, EU:T:2018:525).

- 43 Postanowieniem z dnia 23 stycznia 2017 r. prezes czwartej izby Sądu postanowił, że odnośne sprawy nie zostaną połączone.
- 44 Postanowieniem z dnia 7 kwietnia 2017 r. prezes czwartej izby Sądu dopuścił Cerame-Unie do sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.
- 45 Interwenient nie wniósł zastrzeżeń w odniesieniu do wniosku skarżącej o zachowanie poufności.
- 46 Skarżąca wnosi do Sądu o:
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
  - obciążenie Komisji kosztami postępowania.
- 47 Komisja wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.
- 48 Interwenient wnosi do Sądu o:
- oddalenie skargi;
  - obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

- 49 Skarżąca podnosi osiem zarzutów dotyczących, po pierwsze, naruszenia art. 11 ust. 4 i art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 5 rozporządzenia nr 2016/1036) oraz art. 6.1 i 9.5 porozumienia antydumpingowego, po drugie, naruszenia zasady niedyskryminacji, po trzecie, oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych, po czwarte, naruszenia prawa do obrony, po piąte, nadużycia władzy i naruszenia prawa, po szóste, oczywistego błędu w ocenie prawnej, po siódme, naruszenia prawa do bycia wysłuchanym i uzasadnienia opartego nie na faktach, lecz na założeniach oraz po ósme, naruszenia art. 9.5 porozumienia antydumpingowego.

W przedmiocie zarzutu pierwszego, dotyczącego naruszenia art. 11 ust. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego oraz art. 6.1 i 9.5 porozumienia antydumpingowego

- 50 W zarzucie pierwszym skarżąca kwestionuje motyw 8 zaskarżonej decyzji. Ma on następujące brzmienie:
- „[Skarżąca] stwierdziła, że należało przyznać [jej] indywidualnie określone cło w ramach przeglądu dotyczącego nowego producenta eksportującego zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Komisja odrzuciła ten argument, wskazując, że art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie mógł stanowić podstawy prawnej w przypadku, gdy kontrola wyrywkowa została zastosowana w pierwotnym dochodzeniu, a podstawę prawną wniosku stanowił art. 3 rozporządzenia [ostatecznego]”.
- 51 Skarżąca podnosi w istocie, że zastosowanie przez Komisję procedury przewidzianej w art. 3 rozporządzenia ostatecznego, a nie procedury określonej w art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, miało dla niej negatywne skutki. Nawet jeśli bowiem art. 5 ust. 10 rozporządzenia

podstawowego (obecnie art. 5 ust. 10 rozporządzenia nr 2016/1036), który przewiduje ogłoszenie zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia antydumpingowego, miałyby zastosowanie zgodnie z art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego w ramach przeglądu, w niniejszym przypadku nie zostało opublikowane żadne zawiadomienie o wszczęciu przeglądu, w związku z czym zainteresowane strony, o których mowa w art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 6 ust. 7 rozporządzenia 2016/1036), a mianowicie importerzy i rząd chiński, nie mogli uczestniczyć w postępowaniu administracyjnym. Tymczasem rząd chiński mógłby przedstawić informacje potwierdzające, że skarżąca spełniała wszystkie warunki przyznania statusu nowego producenta eksportującego określonego w art. 3 rozporządzenia ostatecznego.

- 52 Nic nie uzasadnia, aby w przypadku zastosowania kontroli wyrwkowej w pierwotnym dochodzeniu zainteresowane osoby trzecie nie mogły wziąć udziału w procedurze przeglądu statusu nowego producenta eksportującego, podczas gdy miałyby one taką możliwość w ramach procedury przewidzianej w art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Jest tak tym bardziej, że Komisja przyznała, iż kryteria dotyczące przyznania statusu nowego producenta eksportującego są zasadniczo takie same zarówno w przypadku dochodzenia prowadzonego na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, jak i dochodzenia w ramach art. 3 rozporządzenia ostatecznego. Osoby ubiegające się o status nowego producenta eksportującego, przewidziany w art. 3 rozporządzenia ostatecznego, są zatem dyskryminowane w stosunku do osób ubiegających się o taki status na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Artykuł 11 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia 2016/1036) nie stanowi *lex specialis* w stosunku do art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego.
- 53 W replice skarżąca podnosi, że praktyka Komisji, która została zastosowana również w zaskarżonej decyzji wydanej na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego, polegająca na tym, aby nie informować wszystkich zainteresowanych stron, o których mowa w art. 5 ust. 11 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 5 ust. 11 rozporządzenia nr 2016/1036) i w art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, jest niezgodna z art. 6.1 porozumienia antydumpingowego.
- 54 W odniesieniu do art. 9.5 porozumienia antydumpingowego, przepis ten został transponowany do prawa Unii przez art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, który powieliła w sposób niemal dosłowny jego treść. Jeśli więc chodzi o wprowadzenie do prawa Unii obowiązku przyjętego w ramach prawa WTO, wywiera ono bezpośredni skutek w prawie Unii. Otóż art. 9.5 porozumienia antydumpingowego nie pozwala na zastosowanie odstępstwa dla przedsiębiorstw w zależności od tego, czy są one objęte próbą, czy też nie. Artykuł ten ma zastosowanie do wszystkich nowych producentów eksportujących.
- 55 Ponadto, nawet przedsiębiorstwa, które nie zostały objęte próbą, mają prawo zarówno na podstawie art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, jak i art. 6.10.2 porozumienia antydumpingowego, który wywiera bezpośredni skutek w prawie Unii, do badania indywidualnego i nie należy zatem nakładać na nich stawek cła antydumpingowego ustalonych przy użyciu najwyższego marginesu dumpingu ustalonego dla reprezentatywnego rodzaju produktu w odniesieniu do współpracującego producenta eksportującego, czyli 69,7%. Ponieważ skarżąca była jedynym eksporterem, który złożył wniosek o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego i ustały przyczyny zastosowania kontroli wyrwkowej, Komisja powinna była przyznać jej badanie indywidualne.
- 56 Komisja i interwenient kwestionują argumenty skarżącej.
- 57 W tym względzie w pierwszej kolejności należy zauważyć, że argument skarżącej sprowadza się w istocie do stwierdzenia, iż zaskarżona decyzja jest sprzeczna z art. 11 ust. 4 i 5 rozporządzenia podstawowego i art. 9.5 porozumienia antydumpingowego w zakresie, w jakim dochodzenie, które doprowadziło do jego wydania nie zostało opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* w drodze ogłoszenia zawiadomienia o jego wszczęciu.

- 58 Tymczasem, jak twierdzi Komisja, zaskarżona decyzja nie mogła zostać wydana na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Jak wynika bowiem z art. 11 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego, przepisów tego artykułu nie stosuje się w przypadku nałożenia ceł na mocy art. 9 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia, to znaczy w sytuacji, gdy w ramach pierwotnego dochodzenia instytucje skorzystały z kontroli wrywkowej, jak miało to miejsce w niniejszej sprawie.
- 59 W związku z tym art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, który stanowi transpozycję odpowiednich przepisów rozporządzenia podstawowego dotyczących procedur i przebiegu dochodzenia – w tym art. 5 ust. 10 i 11 i art. 6 ust. 7 wspomnianego rozporządzenia – jedynie w odniesieniu do procedur przeglądu przewidzianych w art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 2 rozporządzenia nr 2016/1036) i art. 11 ust. 3 i 4 rozporządzenia podstawowego, nie ma zastosowania w ramach dochodzenia prowadzonego na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego.
- 60 Wolę prawodawcę Unii wyłączenia stosowania art. 11 ust. 4 akapity pierwszy i trzeci rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 11 ust. 4 akapity pierwszy i trzeci rozporządzenia 2016/1036) w przypadku zastosowania kontroli wrywkowej w pierwotnym dochodzeniu, jak również stosowania art. 11 ust. 5 tego rozporządzenia do innych przeglądów niż te, o których mowa w art. 11 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego, potwierdza brak zmiany tych przepisów w wyniku wprowadzenia – wraz z przyjęciem rozporządzenia Rady (WE) nr 285/97 z dnia 17 lutego 1997 r. zmieniającego rozporządzenie (EWG) nr 738/92 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz przędzy bawełnianej pochodzącej z Brazylii i Turcji (Dz.U. 1997, L 48, s. 1) – praktyki Rady i Komisji polegającej na przyznawaniu nowym producentom eksportującym, pod pewnymi warunkami, marginesu dumpingu obliczonego na podstawie art. 9 ust. 6 rozporządzenia podstawowego.
- 61 Zostało zresztą ustalone, że skarżąca wniosła o zastosowanie art. 3 rozporządzenia ostatecznego oraz że została należycie poinformowana o stawce cła antydumpingowego, która miałaby do niej znaleźć zastosowanie w przypadku pozytywnego wyniku odnośnego dochodzenia.
- 62 Zaskarżona decyzja została przyjęta na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego, który ustanawia szczególną procedurę rozszerzenia stawki cła antydumpingowego w wysokości 30,6%, stosowanej wobec współpracujących producentów nieuwzględnionych w próbie, na przedsiębiorców, którzy wykażą poprzez spełnienie trzech warunków przewidzianych w tym przepisie, iż są nowymi producentami eksportującymi. Otóż art. 3 rozporządzenia ostatecznego nie przewiduje ogłoszenia zawiadomienia o wszczęciu dochodzenia przeglądownego, ani nawet powiadomienia o jego wszczęciu zainteresowanych stron w rozumieniu art. 5 ust. 10 i 11 oraz art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego.
- 63 W zakresie, w jakim skarżąca podnosi w replice, że praktyka Komisji, zastosowana również w zaskarżonej decyzji wydanej na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego, aby nie informować wszystkich zainteresowanych stron, o których mowa w art. 5 ust. 11 i art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, jest niezgodna z art. 6.1 porozumienia antydumpingowego, należy stwierdzić, iż chodzi tu o argument nowy, podniesiony po raz pierwszy na etapie repliki. Jednakże, jak zasadniczo skarżąca podniosła na rozprawie, stanowi on rozszerzenie innych argumentów przedstawionych w ramach skargi, które zmierzają do podważenia braku ogłoszenia zawiadomienia o wszczęciu przeglądu oraz braku poinformowania wszystkich zainteresowanych stron. Argument ten jest w związku z tym dopuszczalny. W odniesieniu do zasadności tego argumentu należy zauważyć, że art. 6.1 porozumienia antydumpingowego, zgodnie z którym „wszystkie zainteresowane strony dochodzenia antydumpingowego zostaną powiadomione o tym, jakie informacje władze uznają za wymagane i otrzymają szeroką możliwość złożenia na piśmie wszelkich dowodów, jakie uznają za mające znaczenie dla danego dochodzenia”, został transponowany do prawa Unii przez art. 5 ust. 10 rozporządzenia podstawowego. Otóż, jak stwierdzono już w pkt 59 powyżej, art. 11 ust. 5 rozporządzenia podstawowego, który stanowi transpozycję odpowiednich przepisów rozporządzenia podstawowego dotyczących procedur i przebiegu dochodzenia – w tym jego art. 5 ust. 10 – jedynie

w odniesieniu do procedur przeglądu przewidzianych w art. 11 ust. 2–4 rozporządzenia podstawowego, nie ma zastosowania w ramach dochodzenia prowadzonego na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego.

- 64 W drugiej kolejności, jeśli chodzi o twierdzenie skarżącej, że zaskarżona decyzja jest niezgodna z art. 9.5 porozumienia antydumpingowego w zakresie, w jakim art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego jest sam sprzeczny z tym przepisem, ponieważ wyłącza on z zakresu przeglądu, o którym w nim mowa, sytuacje, w których instytucje zastosowały kontrolę wyrwykową w pierwotnym dochodzeniu, co zmusiło Komisję do zastosowania art. 3 rozporządzenia ostatecznego, należy najpierw zbadać – jak utrzymuje Komisja – czy art. 9.5 porozumienia antydumpingowego jest bezpośrednio skuteczny w porządku prawnym Unii.
- 65 W tym względzie wystarczy stwierdzić, że o ile brzmienie art. 11 ust. 4 akapity pierwszy, drugi i trzeci rozporządzenia podstawowego jest z wyjątkiem trzeciego warunku, związanego z istnieniem wywozu po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, analogiczne do brzmienia art. 9.5 porozumienia antydumpingowego, o tyle art. 11 ust. 4 tego rozporządzenia zawiera jeszcze czwarty akapit, zgodnie z którym artykuł ten nie ma zastosowania w przypadku nałożenia ceł na mocy art. 9 ust. 6 wspomnianego rozporządzenia, tj. w przypadku gdy instytucje zastosowały kontrolę wyrwykową w pierwotnym dochodzeniu. Wyjątek ten ma na celu uniknięcie stawiania nowych producentów eksportujących w sytuacji korzystniejszej niż sytuacja producentów eksportujących, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, ale nie zostali objęci próbą. Kwestia ta nie została uwzględniona w porozumieniu antydumpingowym. Artykuł 11 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego stanowi zatem wyraz woli prawodawcy Unii przyjęcia w tym zakresie podejścia właściwego dla porządku prawnego Unii. Z powyższego wynika, że wspomnianego przepisu nie można uznać za środek przeznaczony do zapewnienia w porządku prawnym Unii wykonania szczególnego obowiązku przyjętego w ramach WTO. Prawodawca Unii wykonał swoje uprawnienie regulacyjne w odniesieniu do warunków wszczęcia przeglądu statusu nowych producentów eksportujących, przyjmując podejście właściwe unijnemu porządkowi prawnemu, a zatem nie można wykazać, że pracodawca Unii miał wolę wykonania szczególnych obowiązków zawartych w art. 9.5 porozumienia antydumpingowego poprzez przyjęcie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego (zob. podobnie wyrok z dnia 16 lipca 2015 r., Komisja/Rusal Armenal, C-21/14 P, EU:C:2015:494, pkt 48, 50, 53). Z powyższego wynika, że art. 9.5 porozumienia antydumpingowego nie jest bezpośrednio skuteczny w porządku prawnym Unii.
- 66 W trzeciej kolejności, jako że cele dochodzenia prowadzonego na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego są bardziej ograniczone niż cele dochodzenia prowadzonego na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, jest uzasadnione, aby mniejsza liczba osób była informowana o wszczęciu dochodzenia na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego. Podczas gdy dochodzenie prowadzone na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego ma na celu określenie nie tylko, czy dany przedsiębiorca jest nowym producentem eksportującym, ale także, w razie odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie, jego indywidualny margines dumpingu, dochodzenie prowadzone na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego ma wyłącznie na celu sprawdzenie, czy dany przedsiębiorca jest nowym producentem eksportującym. W trakcie tego dochodzenia musi on wykazać, że nie eksportował towarów określonych w art. 1 ust. 1 wspomnianego rozporządzenia pochodzących z Chin w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, że nie jest powiązany z żadnym eksporterem lub producentem podlegającym środkom nałożonym niniejszym rozporządzeniem oraz że faktycznie dokonał wywozu towarów objętych postępowaniem lub stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znacznej ilości do Unii po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Ponieważ warunki te są związane z indywidualną sytuacją danego przedsiębiorcy, to właśnie z całą pewnością on, a nie jakakolwiek osoba trzecia, jest najwłaściwszą osobą, która może dostarczyć niezbędnych informacji.

- 67 W czwartej kolejności, i w każdym wypadku, nawet jeśli należałoby uznać, że Komisja była związana w ramach wydawania zaskarżonej decyzji art. 5 ust. 10 i 11 oraz art. 6 ust. 7 rozporządzenia podstawowego, naruszenie przepisów postępowania powoduje stwierdzenie nieważności decyzji w całości lub w części tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że gdyby do naruszenia nie doszło, zaskarżona decyzja mogłaby mieć inną treść [postanowienie z dnia 24 września 2007 r., Torres/OHIM i Bodegas Muga, C-405/06 P, niepublikowane, EU:C:2007:546, pkt 29; zob. też podobnie wyroki: z dnia 29 października 1980 r., van Landewyck i in./Komisja, od 209/78 do 215/78 i 218/78, niepublikowany, EU:C:1980:248, pkt 47; z dnia 6 lutego 2013 r., Bopp/OHIM (Zielony obramowany ośmiokąt), T-263/11, niepublikowany, EU:T:2013:61, pkt 49].
- 68 To strona, która powołuje się na taką nieprawidłowość proceduralną, powinna wykazać, że gdyby nie doszło do tej nieprawidłowości, zaskarżona decyzja mogłaby mieć inną treść.
- 69 W skardze skarżąca wskazała, że w niniejszym przypadku importerzy, a przede wszystkim rząd chiński, mogliby przedstawić swoje uwagi na korzyść skarżącej i prawdopodobnie by to uczynili. Następnie powtórzyła ona kilkakrotnie stwierdzenie, że rząd chiński mógłby przystąpić do postępowania administracyjnego na poparcie jej żądań, gdyby został o tym poinformowany oraz że mógłby przedstawić Komisji użyteczne informacje. Wreszcie w replice skarżąca podniosła, że żadne stowarzyszenie eksporterów, importerów lub konsumentów, ani żadne przedsiębiorstwo handlowe, ani też odbiorcy, nie zostali poinformowani o rzeczonym postępowaniu administracyjnym i w związku z tym nie można wykluczyć ich ewentualnego uczestnictwa w tym postępowaniu.
- 70 Jednakże należy stwierdzić, że rząd chiński otrzymał dokument dotyczący ujawnienia ogólnych ustaleń, ale nie przedstawił jakichkolwiek uwag w tym zakresie, nie mówiąc już o dokładnych danych. W odniesieniu do Chińskiej Izby Handlu Międzynarodowego, bezsporne jest, że jej przedstawiciel wydał podczas przesłuchania ogólne oświadczenie w imieniu skarżącej, aczkolwiek nie przedstawił on żadnego wyjaśnienia dotyczącego aspektów merytorycznych sprawy. Co się tyczy stowarzyszeń eksporterów, importerów lub konsumentów, przedsiębiorstw handlowych i odbiorców, skarżąca w żaden sposób nie wskazała, w jaki dokładnie sposób mogli oni uzupełnić informacje, których brak w dokumentacji skarżącej stwierdziła Komisja lub wyjaśnić informacje, które Komisja uznała za sprzeczne. Ponadto skarżąca nie wykorzystała możliwości, jaką dysponowała zgodnie z §§ 91–102 regulaminu postępowania przed Sądem, wystąpienia z wnioskiem o wezwanie przedstawicieli tych stowarzyszeń przed Sąd w celu potwierdzenia jej twierdzeń (zob. podobnie oraz przez analogię wyrok z dnia 6 września 2017 r., Intel/Komisja, C-413/14 P, EU:C:2017:632, pkt 101). Ponadto, jak wskazano w pkt 66 powyżej, ponieważ warunki określone w art. 3 rozporządzenia ostatecznego są związane z indywidualną sytuacją danego podmiotu gospodarczego, to właśnie z całą pewnością on, a nie jakakolwiek osoba trzecia, jest najwłaściwszą osobą, aby dostarczyć niezbędnych informacji.
- 71 Z powyższego wynika, że skarżąca nie była w stanie wykazać, że w braku zarzucanej nieprawidłowości proceduralnej, zaskarżona decyzja mogłaby mieć inną treść.
- 72 W piątej kolejności, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, art. 17 ust. 3 rozporządzenia podstawowego i art. 6.10.2 porozumienia antydumpingowego, które przewidują możliwość dla nieobjętego próbą producenta eksportującego ubiegania się o badanie indywidualne w celu uzyskania indywidualnego marginesu dumpingu, nie mają znaczenia w niniejszej sprawie. Jak wskazuje w istocie interwenient, to właśnie przepis szczególny, a mianowicie art. 11 ust. 4 akapity pierwszy, drugi i trzeci rozporządzenia podstawowego, przewiduje w zakresie przeglądu statusu nowego producenta eksportującego możliwość ustalenia indywidualnego marginesu dumpingu. Otóż, jak już stwierdzono powyżej, art. 11 ust. 4 akapit czwarty tego rozporządzenia przewiduje wyjątek od powyższej zasady w przypadku zastosowania kontroli wyrывkowej w pierwotnym dochodzeniu.
- 73 W szóstej kolejności, wbrew temu, co twierdzi skarżąca, nie mamy do czynienia z dyskryminacją przedsiębiorców ubiegających się o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego, w stosunku do tych, którzy mogą się ubiegać

o przyznanie tego statusu na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. Artykuł 3 rozporządzenia ostatecznego i art. 11 ust. 4 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego gwarantują, że w przypadku objęcia próbą, po pierwsze, nowi producenci eksportujący nie będą traktowani preferencyjnie pod względem proceduralnym w stosunku do producentów eksportujących, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, lecz nie zostali uwzględnieni w próbie oraz, po drugie, będą oni mogli korzystać z tej samej stawki cła antydumpingowego, co ci ostatni. Wszelkie odmienne traktowanie poszczególnych rodzajów producentów eksportujących, na które powołała się skarżąca, jest zatem nieodłącznym elementem stosowania kontroli wyrywkowej, określonej wyraźnie w art. 17 rozporządzenia podstawowego. Tymczasem skarżąca nie podniosła zarzutu niezgodności z prawem tego przepisu w świetle zasady niedyskryminacji.

74 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu drugiego, opartego na naruszeniu zasady niedyskryminacji

75 Skarżąca wskazuje, że ostatnio, w rozporządzeniu wykonawczym Komisji (UE) 2015/2179 z dnia 25 listopada 2015 r. w sprawie wszczęcia przeglądu rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 102/2012 nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz stalowych lin i kabli pochodzących między innymi z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzonego na przywóz stalowych lin i kabli wysyłanych z Republiki Korei (zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z Republiki Korei) w celu ustalenia możliwości przyznania wyłączenia od tych środków jednemu koreańskiemu eksporterowi, w celu uchylecia cła antydumpingowego w odniesieniu do towarów przywożonych przez tego eksportera oraz objęcia rejestracją towarów przywożonych przez tego eksportera (Dz.U. 2015, L 309, s. 3), Komisja prawidłowo zastosowała przepis rozporządzenia podstawowego dotyczący nowych eksporterów, tj. art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w odniesieniu do koreańskiego producenta eksportującego. Z motywów 6–13 rozporządzenia wykonawczego 2015/2179 wynika, że ów producent eksportujący musiał dostarczyć jedynie dowody prima facie wskazujące, że spełniał wszystkie trzy warunki określone w art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, że Komisja następnie zwolniła wszystkie przywozy rzeczonoego koreańskiego eksportera z wszystkich ceł antydumpingowych w trakcie wspomnianego dochodzenia oraz że zaprosiła ona zainteresowane osoby trzecie do przedstawienia swoich stanowisk. Ponadto postępowanie prowadzące do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego 2015/2179 trwało tylko dwa miesiące.

76 Tymczasem w niniejszej sprawie skarżąca podlegała dyskryminującemu traktowaniu ze względu na zastosowanie kontroli wyrywkowej w pierwotnym dochodzeniu, a tym samym procedury przewidzianej w art. 3 rozporządzenia ostatecznego. Podobnie jak koreański producent eksportujący, przedstawiła ona we wniosku przesłanym we wrześniu 2013 r. wystarczające dowody prima facie, lecz nie uzyskała zwolnienia z ceł w trakcie dochodzenia i musiała czekać ponad dwa i pół roku na wydanie decyzji. Ponadto w replice skarżąca podnosi, że w przeciwieństwie do tego, co przewiduje art. 16 ust. 2 rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 16 ust. 2 rozporządzenia 2016/1036), w sprawie, w której przyjęto rozporządzenia wykonawcze 2015/2179, Komisja nie próbowała uzupełnić informacji, które zostały jej przekazane przez skarżącą za pomocą przeprowadzenia wizyty na miejscu.

77 Z uwagi na to, że skarżąca podlegała cłom antydumpingowym w wysokości 69,7% w trakcie całego odnośnego dochodzenia, które trwało ponad dwa i pół roku, nie była ona w stanie rozwijać swojej działalności w Unii, co pociągnęło za sobą bardzo poważne skutki gospodarcze.

78 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.

79 W tym względzie należy stwierdzić, że powołując się na rozporządzenie wykonawcze 2015/2179 w sprawie wszczęcia przeglądu rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 102/2012 z dnia 27 stycznia 2012 r. nakładającego, w wyniku przeglądu wygaśnięcia przeprowadzonego na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009, ostateczne cło antydumpingowe na przywóz

stalowych lin i kabli pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Ukrainy rozszerzone na przywóz stalowych lin i kabli wysyłanych z Maroka, Mołdawii i Republiki Korei, zgłoszonych lub niezgłoszonych jako pochodzące z tych państw oraz kończące przegląd wygaśnięcia dotyczący przywozu stalowych lin i kabli pochodzących z Republiki Południowej Afryki przeprowadzony na podstawie art. 11 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 36/2009 (Dz.U. 2012, L 36, s. 1), skarżąca podnosi, że była dyskryminowana w stosunku do koreańskiego producenta eksportującego, którego dotyczy to postępowanie. Podnosi ona w istocie, że w przeciwieństwie do tego, co miało miejsce w przypadku postępowania, które doprowadziło do przyjęcia wspomnianego rozporządzenia w sprawie wszczęcia przeglądu, postępowanie, które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji nie zostało opublikowane w drodze ogłoszenia zawiadomienia o jego wszczęciu, a nawet zainteresowane strony nie zostały o nim powiadomione; że odnośne dochodzenie trwało zbyt długo; że w trakcie tego dochodzenia jej produkty nie były objęte zawieszeniem ceł antydumpingowych oraz że wymagania dowodowe, jakie miała ona spełnić były wyższe.

- 80 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem poszanowanie zasad równości i niedyskryminacji wymaga, by porównywalne sytuacje nie były traktowane w sposób odmienny, a sytuacje odmienne nie były traktowane w sposób identyczny, chyba że jest to obiektywnie uzasadnione (zob. wyrok z dnia 13 grudnia 2007 r., Asda Stores, C-372/06, EU:C:2007:787, pkt 62 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 81 Otóż, jak podnosi Komisja, okoliczności obu spraw porównywanych przez skarżącą są odmienne, w związku z czym nie można stwierdzić dyskryminacji.
- 82 W pierwszej kolejności, skarżąca złożyła bowiem wniosek o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego określonego w art. 3 rozporządzenia ostatecznego. Natomiast koreański producent eksportujący, na którego powołuje się skarżąca, zwrócił się o włączenie do wykazu producentów eksportujących korzystających ze zwolnienia z zapłaty ceł antydumpingowych, rozszerzonych na przywóz produktu objętego postępowaniem wysyłanego z Republiki Korei na podstawie art. 13 ust. 4 akapit piąty rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 13 ust. 4 akapit piąty rozporządzenia 2016/1036), który odnosi się w ramach stosowania tego ustępu do art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, w zakresie dotyczącym przedsiębiorstw ubiegających się o zwolnienie z ceł antydumpingowych w następstwie przyjęcia rozporządzenia w sprawie rozszerzenia cła antydumpingowego. Otóż w ramach takiego postępowania nie jest wystarczające, aby wykazać, że warunki przewidziane w art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego zostały spełnione. Odnośne przedsiębiorstwo musi również wykazać, zgodnie z art. 13 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 13 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia nr 2016/1036), że nie bierze ono udziału w praktykach obchodzenia środków. To jest zresztą powód, dla którego motywy 6 i 8 rozporządzenia wykonawczego 2015/2179 precyzują, że w omawianej sprawie koreański producent eksportujący dostarczył wystarczające dowody prima facie potwierdzające, iż nie dopuścił się obejścia środków mających zastosowanie do produktu objętego postępowaniem. Zakres tego rodzaju dochodzenia jest zatem szerszy niż zakres dochodzenia przewidzianego w art. 3 rozporządzenia ostatecznego.
- 83 W drugiej kolejności, w rozporządzeniu wykonawczym 2015/2179 nie przyznano koreańskiemu producentowi eksportującemu zwolnienia, o które się ubiegał, lecz jedynie wszczęto odnośne dochodzenie. Dlatego też okoliczność, że Komisja ograniczyła się na tym etapie procedury zwolnienia do żądania dostarczenia dowodów prima facie potwierdzających, iż wspomniany koreański producent eksportujący spełnia wymagane warunki, nie oznacza, że przedsiębiorstwo to zostało poddane mniejszym wymaganiom dowodowym niż wymagania nałożone na skarżącą. Oznacza to jedynie, że okoliczności podniesione przez to przedsiębiorstwo były wystarczająco przekonujące, by wszczęć wspomniane dochodzenie, którego celem było ostateczne potwierdzenie twierdzeń skarżącej. Ponadto, mimo że skarżąca wielokrotnie podkreślała, że należało jej przyznać status nowego producenta eksportującego, gdyż dostarczyła wystarczające dowody prima facie potwierdzające, iż spełniała niezbędne warunki, nic w art. 3 rozporządzenia ostatecznego, a jeszcze mniej w art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie sugeruje, iż wystarczyłoby, aby dane przedsiębiorstwo dostarczyło

takie dowody w celu wywiązania się ze spoczywającego na nim ciężaru dowodu. W obu przypadkach prawodawca przewidział, że to przedsiębiorstwo zainteresowane uzyskaniem statusu nowego producenta eksportującego powinno wykazać, iż zostały spełnione niezbędne warunki.

- 84 W trzeciej kolejności, w przeciwieństwie do dochodzenia, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia ostatecznego, dochodzenie, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego nr 102/2012 nie przewidywało zastosowania kontroli wrywkowej, w związku z czym koreański producent eksportujący mógł być objęty zakresem art. 11 ust. 4 akapity pierwszy, drugi i trzeci rozporządzenia podstawowego. Otóż w ramach badania zarzutu pierwszego uznano już, że nie można stwierdzić dyskryminacji ze względu na niemożność uzyskania przez nowych producentów eksportujących przeglądu na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego w przypadku, gdy w dochodzeniu pierwotnym zastosowano kontrolę wrywkową i gdy mogą oni w związku z tym wyłącznie korzystać ze stawki cła antydumpingowej stosowanej dla producentów eksportujących, którzy współpracowali w pierwotnym dochodzeniu, lecz nie zostali uwzględnieni w próbie.
- 85 W czwartej kolejności, to samo dotyczy kwestii rozbieżności w zakresie powiadomienia zainteresowanych stron o wszczęciu dochodzenia, w zależności od zastosowania art. 3 rozporządzenia ostatecznego, bądź art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego i która to kwestia jest również uzależniona od zastosowania kontroli wrywkowej w pierwotnym dochodzeniu.
- 86 W piątej kolejności, ponieważ dochodzenie wszczęte rozporządzeniem wykonawczym 2015/2179 było również prowadzone na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, zgodnie z akapitem trzecim tego artykułu towarzyszy mu zwolnienie z ceł antydumpingowych i poddanie przywozu rejestracji w trakcie tego dochodzenia. Nic podobnego nie zostało przewidziane w art. 3 rozporządzenia ostatecznego, na którym opiera się odnośne dochodzenie.
- 87 W szóstej kolejności należy stwierdzić, że skarżąca porównuje czas potrzebny Komisji do wszczęcia dochodzenia na podstawie art. 13 ust. 4 rozporządzenia podstawowego do czasu wydania merytorycznej decyzji w sprawie przyznania statusu nowego producenta eksportującego na mocy art. 3 rozporządzenia ostatecznego. Tymczasem sytuacje te nie są porównywalne. Ponadto obie sprawy różnią się w zakresie, w jakim dokumentacja koreańskiego producenta eksportującego była wystarczająca, w przeciwieństwie do niedostatecznej dokumentacji skarżącej, a także z uwagi na okoliczność, że skarżąca złożyła pierwotnie wniosek o przegląd okresowy na podstawie art. 11 ust. 3 rozporządzenia podstawowego, pozostawiając przez pewien okres wątpliwości co do rodzaju przeglądu, o jaki się ubiegała lub kolejności, w jakiej jej wnioski o wszczęcie przeglądu okresowego oraz przyznania statusu nowego producenta eksportującego powinny zostać rozpatrzone.
- 88 W siódmej kolejności, co się tyczy argumentu dotyczącego naruszenia art. 16 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, podniesionego po raz pierwszy w replice, należy najpierw zbadać jego dopuszczalność. Zapytana o tę kwestię na rozprawie skarżąca nie chciała przedstawić swoich uwag. Komisja ze swej strony podniosła, że argument ten stanowi nowy zarzut i w związku z tym należy go uznać za niedopuszczalny. W tym względzie, o ile prawdą jest, że w skardze skarżąca zarzuca Komisji, że nie przeprowadziła wizyty na miejscu, o tyle nie wynika z tego jasno, że chodzi o zarzut nieważności, a nie o ogólne uwagi. A zatem dopiero na etapie repliki skarżąca podniosła po raz pierwszy przed Sądem naruszenie wyżej wspomnianego przepisu. W związku z tym chodzi tu o nowy zarzut, który jest więc niedopuszczalny.
- 89 W każdym razie wystarczy zauważyć, że art. 16 ust. 2 rozporządzenia podstawowego dotyczącym wizyt weryfikacyjnych, przewiduje, iż „Komisja może prowadzić postępowanie w państwach trzecich, jeśli jest to konieczne”. Nawet w przypadku wątpliwości co do informacji zawartych w dokumentacji producenta eksportującego, Komisja nie ma zatem obowiązku przeprowadzenia wizyt na miejscu, co zresztą zostało przez nią podniesione na rozprawie. Skarżąca nie powołała się na taki obowiązek, który miałyby spoczywać na Komisji. Jest tak tym bardziej w ramach przeglądów w zakresie, w jakim ciężar dowodu,

że spełnione zostały przewidziane warunki spoczywa wyraźnie na przedsiębiorcy, który ubiega się o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego, czy to na podstawie art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, czy art. 3 rozporządzenia ostatecznego.

- 90 Z powyższego wynika, że skarżąca nie ma podstaw, by twierdzić, iż padła ofiarą dyskryminacji, w związku z czym zarzut drugi należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu trzeciego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych.

- 91 W zarzucie trzecim skarżąca kwestionuje motywy 11, 12 i 16 zaskarżonej decyzji. Mają one następujące brzmienie:

„(11) Jeśli chodzi o kryterium b), a mianowicie, że [skarżąca] nie jest powiązana z żadnym eksporterem lub producentem podlegającym środkom nałożonym rozporządzeniem pierwotnym, przedsiębiorstwo Foshan Lihua wskazało w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, że składa się z grupy sześciu przedsiębiorstw powiązanych. Obie odpowiedzi na wezwania o udzielenie dodatkowych informacji wskazały na istnienie dwóch innych powiązanych przedsiębiorstw, które nie zostały wymienione w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Jednakże w odpowiedziach nie wskazano ani daty utworzenia obu przedsiębiorstw, ani nie zawarto informacji czy były one powiązane z innymi podmiotami prawnymi.

(12) Po ujawnieniu ustaleń Foshan Lihua stwierdziło, że obydwa te przedsiębiorstwa nie zostały uwzględnione w pierwotnej odpowiedzi, ponieważ nie wytwarzały, ani nie sprzedawały produktu objętego postępowaniem oraz zaprzestały swojej działalności. Jednakże przedsiębiorstwo to nie przedstawiło żadnych dodatkowych dowodów na poparcie tych twierdzeń, w szczególności w odniesieniu do istnienia i działalności jego przedsiębiorstwa inwestycyjnego z siedzibą w Hongkongu.

[...]

(16) [Skarżąca] podniosła, że w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem jedynie dwa przedsiębiorstwa należące do grupy aktywnie uczestniczyły w produkcji i sprzedaży produktu objętego postępowaniem: Foshan Lihua produkowało i sprzedawało produkt objęty postępowaniem wyłącznie na rynku krajowym, podczas gdy powiązane przedsiębiorstwo handlowe Foshan Henry (zwane dalej „Henry’em”) dokonywało wywozu produktu objętego postępowaniem do innych państw, lecz nie do Unii. Jednakże dowody przedstawione przez [skarżąca] były niekompletne, ponieważ rejestr sprzedaży Foshan Lihua za okres objęty [pierwotnym] dochodzeniem nie zawierał żadnej informacji na temat warunków dostawy, adresów klientów ani miejsc przeznaczenia wysyłki, a rejestr sprzedaży Foshan Henry za rok 2009 nie zawierał żadnych nazw lub nazwisk klientów. W związku z tym Komisja nie mogła ustalić, czy przedsiębiorstwo Foshan Lihua dokonywało wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem. Co więcej, [skarżąca] nie udostępniła szczegółowego rejestru sprzedaży prowadzonego przez Foshan Lihua za lata po zakończeniu okresu objętego [pierwotnym] dochodzeniem”.

- 92 W zakresie, w jakim motywy 11 i 12 zaskarżonej decyzji, z jednej strony, oraz motyw 16 tej decyzji, z drugiej strony, dotyczą odpowiednio drugiego i pierwszego warunku przyznania statusu przewidzianego w art. 3 rozporządzenia ostatecznego, zarzut ten składa się z dwóch części. Należy więc zbadać je osobno.

W przedmiocie pierwszej części zarzutu pierwszego, dotyczącej oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych w motywach 11 i 12 zaskarżonej decyzji

- 93 W motywach 11 i 12 zaskarżonej decyzji Komisja zarzuca w istocie skarżącej, że dostarczyła niekompletne informacje o strukturze swojej grupy oraz działalności przedsiębiorstw, które do niej należały. Powody te objęte są badaniem drugiego warunku stosowania art. 3 rozporządzenia ostatecznego, dotyczącego braku powiązań z odnośnymi przedsiębiorstwami podlegającymi cłom antydumpingowym. Komisja stwierdziła w szczególności, że w przeciwieństwie do informacji, które początkowo dostarczyła skarżąca, z odpowiedzi na wezwania o udzielenie wyjaśnień wynika, że jedno z przedsiębiorstw grupy, a mianowicie Foshan Nanhai Huachangsheng Textile Co. Ltd, było własnością dwóch pozostałych przedsiębiorstw niewymienionych w pierwszej odpowiedzi, a mianowicie Lihua Holding International (HK) Ltd i Foshan Huachang Textile Development Co. Ltd, których właścicielami byli z kolei członkowie tej samej rodziny, w odniesieniu do których skarżąca nie była w stanie wykazać na podstawie dowodów dat ich utworzenia, dokładnej działalności, w tym ewentualnej inwestycji w innych przedsiębiorstwach, oraz obecnych statutów.
- 94 Skarżąca kwestionuje te ustalenia oraz podnosi, że w pismach z dnia 11 grudnia 2014 r. i z dnia 22 stycznia 2016 r. dostarczyła wszystkie niezbędne informacje dotyczące wewnętrznej organizacji przedsiębiorstw oraz jej grupy.
- 95 W załączniku 3 do pisma z dnia 11 grudnia 2014 r. wskazała już ona, dzięki przedstawieniu koncesji, datę utworzenia przedsiębiorstwa Foshan Nanhai Huachangsheng Textile oraz jej strukturę własnościową.
- 96 Obydwa przedsiębiorstwa ujawnione w piśmie z dnia 22 stycznia 2016 r. prowadziły działalność związaną z wyrobami włókienniczymi i tekturowymi i nie zostały początkowo wymienione, gdyż nie miały one żadnego związku z produkcją lub wprowadzaniem do obrotu produktu objętego postępowaniem. W szczególności skarżąca poinformowała Komisję w rzeczonym piśmie, że przedsiębiorstwo Lihua International (HK) Holding prowadziło działalność w sektorze włókienniczym oraz istniało w latach od 2006 r. do dnia 1 stycznia 2015 r. w celu czysto komercyjnym. Pismo to zawierało również wykaz przedsiębiorstw odnośnej grupy wraz z datami ich utworzenia.
- 97 Przedstawione Komisji koncesje, które znajdowały się w załącznikach A9 i A10 do skargi, wskazywały daty utworzenia przedsiębiorstw grupy oraz zawierały informację o braku powiązań z innymi przedsiębiorstwami.
- 98 Komisja nigdy nie zakwestionowała, że na podstawie prawa chińskiego przedsiębiorstwo posiadające koncesję w dziedzinie wyrobów włókienniczych, tekturowych lub inwestycji ma wyraźny zakaz produkcji płytek ceramicznych oraz wprowadzania ich do obrotu w jakiegokolwiek formie, pod groźbą popełnienia przestępstwa. Wykluczone jest zatem, że rzeczone przedsiębiorstwa dokonywały wywozu płytek ceramicznych do Unii w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem lub że były one powiązane z eksporterami tego produktu.
- 99 Skarżąca jest więc zaskoczona, że zaskarżona decyzja została oparta na „braku dodatkowych informacji”, których dostarczenia Komisja nigdy od niej nie zażądała.
- 100 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 101 W tym względzie art. 3 rozporządzenia ostatecznego stanowi w istocie, że w przypadku gdy którykolwiek chiński producent dostarczy Komisji wystarczające dowody, że: po pierwsze, nie eksportował towarów objętych postępowaniem w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem; po drugie, nie jest powiązany z żadnym eksporterem lub producentem podlegającym środkom nałożonym rozporządzeniem ostatecznym; oraz, po trzecie faktycznie dokonał wywozu towarów objętych postępowaniem lub stał się stroną nieodwołalnego zobowiązania umownego do wywozu znacznej

ilości do Unii po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, Rada może, działając na zasadzie zwykłej większości na wniosek przedstawiony przez Komisję, po konsultacji z Komitetem Doradczym, zmienić art. 1 ust. 2 rozporządzenie ostatecznego w celu przyznania temu producentowi cła stosowanego dla współpracujących producentów nieuwzględnionych w próbie, tj. 30,6%.

- 102 Przepis ten uzależnia zatem przyznanie statusu nowego producenta eksportującego od wykazania przez zainteresowane przedsiębiorstwo, że spełnia ono trzy warunki, o których mowa w pkt 101 powyżej. Ponieważ warunki te mają zastosowanie łączne, brak spełnienia jednego z nich skutkuje odmową przyznania tego statusu.
- 103 Należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w dziedzinie środków ochrony handlowej, instytucje unijne dysponują szerokim zakresem swobodnego uznania ze względu na złożoność sytuacji gospodarczych, politycznych i prawnych, których oceny muszą dokonać. Wynika stąd, że dokonywana przez sąd Unii kontrola analizy przeprowadzonej przez instytucje musi ograniczać się do weryfikacji zasad proceduralnych, prawidłowości ustaleń okoliczności faktycznych będących podstawą zaskarżonych decyzji, braku oczywistych błędów w ocenie tych okoliczności faktycznych oraz braku nadużycia władzy. Jednakże w sytuacji gdy instytucjom przysługują uprawnienia dyskrecjonalne, poszanowanie gwarancji przyznanych przez porządek prawny Unii w postępowaniach administracyjnych nabiera jeszcze większego znaczenia. Do gwarancji tych zalicza się w szczególności ciążący na właściwej instytucji obowiązek zbadania w staranny i bezstronny sposób wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy, prawo zainteresowanego do przedstawienia swojego stanowiska, a także prawo do otrzymania odpowiednio uzasadnionej decyzji [zob. wyrok Sądu z dnia 28 lutego 2017 r., Yingli Energy (China) i in./Rada, T-160/14, niepublikowany, EU:T:2017:125, pkt 203 i przytoczone tam orzecznictwo].
- 104 To właśnie w świetle tych elementów należy zbadać, czy skarżąca była w stanie wykazać, że w motywach 11 i 12 zaskarżonej decyzji Komisja popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych.
- 105 Jak zostało ustalone, w ramach oceny warunku, zgodnie z którym podmiot gospodarczy zainteresowany uzyskaniem statusu producenta eksportującego musi wykazać, że nie jest on powiązany z żadnym eksporterem lub producentem podlegającym środkom nałożonym rozporządzeniem ostatecznym, Komisja zwróciła się w kwestionariuszu przesłanym skarżącej o przedstawienie składu grupy, do której należała, zaznaczając jednocześnie, iż informacja ta miała umożliwić Komisji jasne określenie dokładnego charakteru powiązań, jakie mogła ona mieć z innymi przedsiębiorstwami. W odpowiedzi na pytania zawarte we wspomnianym kwestionariuszu skarżąca wymieniła pięć przedsiębiorstw powiązanych, a zatem grupa obejmowała w sumie sześć przedsiębiorstw. Ponieważ odpowiedź ta nie satysfakcjonowała Komisji z uwagi na niekompletność dostarczonych informacji, zwróciła się ona do skarżącej w pierwszym wezwaniu o udzielenie wyjaśnień w szczególności o przedstawienie wykazu akcjonariuszy przedsiębiorstwa Foshan Nanhai Huachangsheng Textile.
- 106 Jak wynika z odpowiedzi udzielonej na to wezwanie, to ostatnie przedsiębiorstwo było własnością dwóch innych przedsiębiorstw, które nie zostały wymienione w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, a mianowicie przedsiębiorstw Lihua International (HK) Holding i Foshan Huachang Textile Development.
- 107 W piśmie z dnia 18 września 2015 r. Komisja poinformowała skarżącą w szczególności, że jej wniosek był nadal niewystarczająco uzasadniony oraz wystosowała drugie wezwanie o udzielenie wyjaśnień. Zwróciła się do niej w szczególności o podanie szerszych informacji w odniesieniu do dokumentu zawartego w załączniku B 15 do odpowiedzi na skargę, z którego wynikało, że akcjonariuszami Foshan Nanhai Huachangsheng Textile były przedsiębiorstwa Lihua International (HK) Holding i Foshan Huachang Textile Development. Komisja zwróciła się w związku z tym do skarżącej o przedstawienie opisu działalności handlowej obydwu przedsiębiorstw.

- 108 W odpowiedzi z dnia 29 września 2015 r. skarżąca ograniczyła się do wskazania, w odniesieniu do zakresu działalności handlowej obu przedsiębiorstw, działalności „w zakresie finansowania i inwestycji” prowadzonej przez Lihua Holding International (HK) oraz działalności „w zakresie produkcji i sprzedaży wyrobów włókienniczych” prowadzonej przez Foshan Huachang Textile Development.
- 109 W motywie 9 dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń Komisja stwierdziła, że odpowiedzi udzielone przez skarżącą nie zawierały ani informacji o dacie utworzenia obydwu przedsiębiorstw, ani o ich ewentualnych inwestycjach w innych przedsiębiorstwach. Jak bowiem podnosi w istocie Komisja, o ile stwierdzono, że rzeczony dwa przedsiębiorstwa zainwestowały w innym przedsiębiorstwie z tej samej grupy, a mianowicie w Foshan Nanhai Huachangsheng Textile, o tyle skarżąca nie przedstawiła informacji pozwalających ustalić, że przedsiębiorstwa te nie inwestowały w innych przedsiębiorstwach. Należy stwierdzić, że kwestia ta ma szczególne znaczenie w odniesieniu do Lihua International (HK) Holding, które było przedsiębiorstwem inwestycyjnym i zajmującym się finansowaniem. Wobec braku tych informacji nie jest możliwe ustalenie, czy przedsiębiorstwo to, a w konsekwencji cała grupa przedsiębiorstw, nie było w żaden sposób powiązane z przedsiębiorstwami podlegającymi obowiązyującym cłom antydumpingowym.
- 110 W piśmie z dnia 20 grudnia 2015 r. zawierającym uwagi w odniesieniu do dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń oraz podczas rozprawy skarżąca wskazała, że obydwa przedsiębiorstwa zaprzestały działalności w 2008 r. Jednakże skarżąca nie wskazała w aktach sprawy przed Sądem żadnych dokumentów pozwalających na ustalenie, że dostarczyła ona Komisji dowody dotyczące dat zaprzestania działalności przez te dwa przedsiębiorstwa oraz posiadania przez nie udziałów w innych przedsiębiorstwach. Jak wskazano w pkt 109 powyżej, rzeczony brak informacji ma znaczenie w szczególności w odniesieniu do przedsiębiorstwa Lihua International (HK) Holding.
- 111 Jak podnosi w istocie Komisja, skarżąca zmieniła następnie swoje stanowisko, utrzymując w piśmie z dnia 22 stycznia 2016 r., że: po pierwsze, zaprzestanie działalności przez Lihua International (HK) Holding miało miejsce w dniu 1 stycznia 2015 r.; po drugie, Foshan Huachang Textile Development zostało utworzone w 2001 r., a jego akcjonariusze należeli do rodziny, do której należały także przedsiębiorstwa Lihua International (HK) Holding i Foshan Huachang Textile Development (zob. pkt 93 powyżej); oraz po trzecie, Foshan Nanhai Huachangsheng Textile nadal prowadziło swoją działalność i nie prowadziło takiej działalności ani w zakresie sprzedaży, ani wprowadzania do obrotu, lecz wyłącznie w zakresie finansowania. Jednakże skarżąca nie wskazała w aktach sprawy przed Sądem żadnych dokumentów pozwalających na ustalenie, że dostarczyła ona Komisji dowody na poparcie tych twierdzeń.
- 112 Chociaż świadectwo rejestracji przedsiębiorstwa Lihua International (HK) Holding zostało dostarczone, nie zawierało ono informacji, o których mowa w pkt 111 powyżej. W replice skarżąca podnosi ponadto, że w świadectwie tym wskazano, iż jego ważność upłynęła w 2007 r. W tym względzie należy stwierdzić, że powyższy argument, jeżeli należy go rozumieć w ten sposób, iż ma na celu wskazanie daty zaprzestania działalności tego przedsiębiorstwa, stanowi ponowną zmianę stanowiska skarżącej i jest zatem pozbawiony wszelkiej wiarygodności. W każdym razie nie zostało ustalone, że data wygaśnięcia świadectwa rejestracji, która została wyznaczona dokładnie rok po zarejestrowaniu przedsiębiorstwa, stanowi faktyczną datę zaprzestania działalności tego przedsiębiorstwa.
- 113 Ponadto należy oddalić twierdzenie skarżącej, zgodnie z którym zaskarżona decyzja została oparta na „braku dodatkowych informacji”, których dostarczenia Komisja nigdy od niej nie zażądała.
- 114 W piśmie z dnia 18 września 2015 r. Komisja zwróciła się do skarżącej o przedstawienie opisu działalności handlowej obydwu przedsiębiorstw, której istnienie wynikało z odpowiedzi na pierwsze wezwanie o udzielenie wyjaśnień. W motywie 9 dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń wskazano, że dostarczone informacje nie podają ani daty utworzenia tych dwóch przedsiębiorstw, ani nie precyzują, czy przedsiębiorstwa te zainwestowały w inne przedsiębiorstwa. Ponadto w kwestionariuszu dotyczącym wniosku o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego

wskazano już, że odpowiedź skarżącej miała umożliwić Komisji jasne określenie dokładnego charakteru powiązań skarżącej, jakie mogła mieć z innymi przedsiębiorstwami. Do skarżącej należało zatem przedstawienie dowodów, że udzieliła odpowiedzi na pytania, które Komisja uważała nadal za niewyjaśnione. Ze sformułowania zawartego w piśmie skarżącej z dnia 22 stycznia 2016 r.: „[w] załączeniu przedstawiono żądane informacje uzupełniające”, wynika zresztą, że skarżąca miała świadomość tego, że Komisja zwróciła się do niej o dostarczenie dodatkowych informacji w tej kwestii.

- 115 Skarżąca twierdzi ponadto, że ponieważ nie sporządzono protokołu z przesłuchania, nie pamiętała ona, iż kwestia daty zaprzestania działalności obydwu przedsiębiorstw została poruszona. Zdaniem skarżącej Komisja nie zażądała nigdy wyjaśnień dotyczących „daty zaprzestania działalności”. Twierdzenia te są sprzeczne z dokumentami przedłożonymi Komisji przez samą skarżącą w ramach jej wystąpienia podczas przesłuchania, w którym wskazała, że przedsiębiorstwo Lihua Holding International (HK) zaprzestało działalności w 2008 r.
- 116 Z powyższego wynika, że ze względu na sprzeczny i niekompletny charakter informacji przedstawionych Komisji przez skarżącą w odniesieniu do badanego warunku, skarżąca niesłusznie podnosi, że motywy 11 i 12 zaskarżonej decyzji są dotknięte oczywistym błędem w ocenie.
- 117 Należy zatem oddalić pierwszą część zarzutu trzeciego.

W przedmiocie drugiej części zarzutu trzeciego, opartej na oczywistym błędzie w ocenie okoliczności faktycznych w motywie 16 zaskarżonej decyzji

- 118 Zgodnie z motywem 16 zaskarżonej decyzji, zasadniczo, o ile skarżąca podniosła, że w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, jedynie dwa przedsiębiorstwa należące do grupy aktywnie uczestniczyły w produkcji i sprzedaży produktu objętego postępowaniem w tym sensie, że przedsiębiorstwo Foshan Lihua wytwarzało produkt objęty postępowaniem i sprzedawało go wyłącznie na rynku krajowym, podczas gdy powiązane przedsiębiorstwo handlowe Foshan Henry Trading, dokonywało wywozu produktu objętego postępowaniem do innych krajów poza Unią, o tyle nie przedstawiła ona Komisji dowodów pozwalających jej na upewnienie się, że skarżąca i przedsiębiorstwa należące do jej grupy nie dokonywały wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Komisja uważa bowiem, że przedstawione dowody były niekompletne, ponieważ po pierwsze, rejestr sprzedaży Foshan Lihua za okres objęty pierwotnym dochodzeniem nie zawierał żadnej informacji na temat warunków dostawy, adresów klientów ani miejsc przeznaczenia wysyłki oraz, po drugie, rejestr sprzedaży Foshan Henry Trading za rok 2009 nie zawierał żadnych nazw lub nazwisk klientów. Co więcej, skarżąca nie udostępniła szczegółowego rejestru sprzedaży Foshan Lihua za lata po zakończeniu okresu objętego pierwotnym dochodzeniem.
- 119 Skarżąca podnosi, że ponieważ do 2013 r. obroty przedsiębiorstwa Foshan Lihua nie były zadowalające, a mianowicie tylko kilku klientów dokonywało zakupów jego produktów, a przedsiębiorstwo Foshan Henry Trading miało bardzo małą wielkość sprzedaży, Foshan Henry Trading uznało, iż nie było potrzeby prowadzić wykazu nazw i nazwisk oraz adresów jego klientów i w związku z tym nie zostały one ujęte w rejestrze przekazanym Komisji. W replice skarżąca podnosi, że było tak raczej ze względu na ograniczoną liczbę klientów. W 2009 r. sprzedawała ona bowiem swoje produkty niepowiązanemu przedsiębiorstwu handlowemu w Malezji. Jednakże skarżąca wskazała w skardze, że w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem sprzedawała prawie wszystkie lub wręcz wszystkie swoje produkty za pośrednictwem chińskiego przedsiębiorstwa handlowego Foshan Guangchengda & Import Export Co. Ltd, z którym nie była powiązana oraz że uzyskała ona cenę sprzedaży w momencie dostawy. Sprzedaż ta miała charakter „krajowy”.
- 120 Skarżąca utrzymuje w istocie, że począwszy od 2013 r. jej sprzedaż wzrosła, a Foshan Henry Trading postanowiło stosować bardziej rygorystyczne zasady rachunkowości oraz prowadzić wykazy z nazwami i nazwiskami klientów, ich adresami i warunkami dostawy. Nie miała już ona żadnego związku

- handlowego z niepowiązаныmi przedsiębiorstwami handlowymi wymienionymi w pkt 119 powyżej. Przekazane Komisji rejestry sprzedaży i wywozu Foshan Henry Trading za lata budżetowe 2009 i 2010 zawierały wzmiankę o numerach umowy i faktur, sposobie płatności, miejscu przeznaczenia wysyłki, ilości i wielkości sprzedaży oraz ostatecznym miejscu przeznaczenia.
- 121 W replice skarżąca podnosi, że brak wskazania nazw i adresów odbiorców jest spowodowany brakiem komputeryzacji rejestrów handlowych w 2009 i 2010 r. oraz brakiem ich aktualizacji.
- 122 Jednakże prowadzenie przez Foshan Henry Trading jakoby niewystarczającej rachunkowości przed 2013 r. oraz rejestrów handlowych było zgodne z chińskimi przepisami mającymi zastosowanie do małych przedsiębiorstw.
- 123 Zdaniem skarżącej Komisja nigdy nie zakwestionowała tych okoliczności.
- 124 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącej.
- 125 W tym względzie należy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała, iż w trakcie odnośnego dochodzenia dostarczyła dokumenty, których brak Komisja stwierdziła w motywie 16 zaskarżonej decyzji. Skarżąca nie przedstawiła w szczególności żadnego argumentu ani nie dostarczyła żadnych dowodów mogących wykazać oczywiście błędny charakter ustaleń Komisji zawartych we wspomnianym motywie zaskarżonej decyzji, dotyczących przedsiębiorstwa Foshan Lihua. Skarżąca przyznała natomiast, iż brak było odnośnych informacji i przedstawiła argumenty na uzasadnienie tego braku. Tego rodzaju argumenty nie mogą jednak stać na przeszkodzie stwierdzeniu, zawartym w tym samym motywie, zgodnie z którym Komisja nie mogła w istocie – na podstawie dokumentów przekazanych przez skarżącą – upewnić się że skarżąca i przedsiębiorstwa należące do jej grupy nie dokonywały wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem.
- 126 W pierwszej kolejności, argument skarżącej, zgodnie z którym przedsiębiorstwo wywozowe Foshan Henry Trading nie prowadziło do 2013 r. żadnego wykazu swoich klientów, wraz z ich adresami, ze względu na małą wielkość sprzedaży lub ze względu na jej małą liczbę, nie może przekonać Sądu. Przede wszystkim Komisja przypominała, że w odniesieniu do okresu 2010–2014, przekazane dane liczbowe dotyczące sprzedaży prowadzonej przez przedsiębiorstwo Foshan Henry Trading zawierały wszystkie wymagane informacje, w tym nazwiska i nazwy klientów, jednak w odniesieniu do 2009 r., brak było informacji na temat nazwisk i nazw klientów. Następnie, jak twierdzi Komisja, wielkość sprzedaży skarżącej dokonanej przez Foshan Henry Trading, przedstawiona w rejestrze za lata 2009 i 2010 oraz w załączniku B 12 do odpowiedzi na skargę, nie może w żaden sposób zostać uznana za nieznaczną. Skarżąca nie zakwestionowała zresztą prawdziwości odnośnych danych liczbowych przypomnianych przez Komisję zarówno w jej pismach procesowych, jak i na rozprawie. Wreszcie należy stwierdzić, że argument, zgodnie z którym brak niezbędnych informacji wynika raczej z ograniczonej liczby klientów (pkt 119 powyżej), nie jest poparty żadnymi dowodami i wzmacnia brak wiarygodności informacji przedstawionych przez skarżącą przed Sądem. Argument ten stanowi bowiem ponowną zmianę stanowiska skarżącej.
- 127 W drugiej kolejności, argument skarżącej, zgodnie z którym większość, a nawet całość jej wywozu przed 2013 r., dokonywano za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlowego Foshan Guangchengda & Import Export, jest sprzeczny zarówno z dokumentem przedstawionym w załącznikach B 19 i B 29 do odpowiedzi na skargę, z którego wynika, że skarżąca sprzedawała znaczne ilości swoich produktów również innym przedsiębiorstwom wywozowym, jak i z oświadczeniami samej skarżącej, zgodnie z którymi w 2009 r. sprzedawała ona swoje produkty niezależnemu przedsiębiorstwu handlowemu w Malezji.
- 128 W trzeciej kolejności, co się tyczy argumentu skarżącej dotyczącego zgodności rachunkowości i rejestrów, które przedstawiła Komisji, z chińskimi przepisami mającymi zastosowanie do małych przedsiębiorstw, wystarczy stwierdzić, że nie został on udowodniony w sposób wymagany prawem.

Ponieważ zasada *iura novit curia* nie ma zastosowania do prawa państw członkowskich, ani tym bardziej do prawa państw trzecich, chodzi o kwestię faktyczną, która powinna zostać wykazana w stosownym przypadku przez powołujący się na nią podmiot [zob. podobnie wyrok z dnia 12 października 2017 r., *Moravia Consulting/EUIPO – Citizen Systems Europe (SDC-444S)*, T-318/16, niepublikowany, EU:T:2017:719, pkt 72]. Tymczasem skarżąca nie przedstawiła żadnych argumentów na poparcie swojego twierdzenia. W szczególności skarżąca na żadnej konkretnej stronie akt niniejszej sprawy nie odniosła się do rzeczonego twierdzenia w celu jego udowodnienia. W każdym wypadku poszanowanie krajowych przepisów krajowych dotyczących rachunkowości niczego samo w sobie nie dowodzi w ramach postępowania antydumpingowego takiego jak rozpatrywane, które to postępowanie realizuje inne cele niż wspomniane przepisy.

- 129 Ponadto należy przypomnieć, podobnie jak czyni to Komisja, że nie można zarzucać tej instytucji nieuwzględnienia ewentualnych okoliczności faktycznych lub prawnych, które nie zostały – choć mogłyby zostać – jej przedstawione w trakcie postępowania administracyjnego, ponieważ Komisja nie jest zobowiązana do badania z urzędu i na podstawie przypuszczeń, jakie okoliczności mogły zostać jej przedstawione. Ponadto zgodność z prawem decyzji administracyjnej powinna być oceniana na podstawie informacji, którymi organ Unii, autor wspomnianej decyzji, dysponował w momencie jej wydania (zob. podobnie wyroki: z dnia 24 września 2002 r., *Falck i Acciaierie di Bolzano/Komisja*, C-74/00 P i C-75/00 P, EU:C:2002:524, pkt 168; z dnia 14 stycznia 2004 r., *Fleuren Compost/Komisja*, T-109/01, EU:T:2004:4, pkt 49). Otóż skarżąca przyznała, że kwestia podnoszonej zgodności rachunkowości i rejestrów, które przedstawiła Komisji, z chińskimi przepisami mającymi zastosowanie do małych przedsiębiorstw, nie została podniesiona w trakcie postępowania administracyjnego.
- 130 W czwartej kolejności, o ile skarżąca podnosi, że przedstawione Komisji rejestry sprzedaży i wywozu przedsiębiorstwa Foshan Henry Trading za lata budżetowe 2009 i 2010, zawierały wzmiankę o numerach umowy i faktur, sposobie płatności, miejscu przeznaczenia wysyłki, ilości i wielkości sprzedaży oraz ostatecznym miejscu przeznaczenia, o tyle nie wykazała ona, że rejestry te zawierały również nazwiska i nazwy klientów za rok 2009. Tymczasem stanowi to okoliczność, na której został oparty motyw 16 zaskarżonej decyzji.
- 131 Z powyższego wynika, że należy oddalić drugą część zarzutu trzeciego, a zatem należy oddalić zarzut trzeci w całości.

W przedmiocie zarzutu czwartego, dotyczącego naruszenia prawa do obrony

- 132 W zarzucie czwartym skarżąca kwestionuje motywy 13, 14 i 22 zaskarżonej decyzji. Mają one następujące brzmienie:
- „(13) Ponadto, z niektórych danych wynika, że istniały oddziały lub jednostki zależne, które nie zostały zgłoszone przez [skarżącą] w jej kolejnych odpowiedziach udzielonych Komisji. Dodatkowe informacje na temat tych danych, takich jak istnienie jednostki zależnej usytuowanej [w] Shiwan, o którym mowa w wewnętrznym schemacie organizacyjnym przedsiębiorstwa i w innych publicznie dostępnych dokumentach, zostały ujawnione [skarżącej] w trakcie zorganizowanego przesłuchania z udziałem Komisji w dniu 13 stycznia 2016 r. Informacje te nie zostały ani potwierdzone, ani odrzucone przez [skarżącą].
- (14) W związku z powyższym Komisja uważa, że informacje przekazane przez [skarżącą] w odniesieniu do tego kryterium są niekompletne i sprzeczne z publicznie dostępnymi danymi. [Pierwotne] dochodzenie nie mogło zatem potwierdzić, że [skarżącą] nie była powiązana z żadnym z chińskich eksporterów lub producentów podlegających obowiązującym środkom. W konsekwencji [skarżącą] nie spełnia tego kryterium.

[...]

- (22) Komisja uważa, że ponieważ informacje przekazane przez [skarżącą] są niekompletne i sprzeczne z innymi posiadanymi przez nią informacjami, nie można wykluczyć, iż w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem przedsiębiorstwo Foshan Lihua dokonywało wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem, bezpośrednio lub pośrednio, za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych lub na podstawie umów o produkcję z innymi przedsiębiorstwami niezależnymi. W toku dochodzenia nie można było zatem wykazać, że [skarżącą] nie dokonywała wywozu płytek ceramicznych pochodzących z [Chińskiej Republiki Ludowej] do Unii w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem. W konsekwencji [skarżącą] nie spełnia tego kryterium”.
- 133 Motywy 13 i 14 zaskarżonej decyzji, podobnie jak jej motywy 11 i 12, które Sąd zbadał w ramach pierwszej części zarzutu trzeciego, wchodzi w zakres analizy warunku, zgodnie z którym podmiot ubiegający się o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego musi wykazać, że nie jest on powiązany z żadnym innym przedsiębiorstwem podlegającym istniejącym cłom antydumpingowym. Po pierwsze, w motywie 13 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że skarżąca nie ujawniła całej struktury swojej grupy i nie wskazała przedsiębiorstw lub jednostek zależnych, które zostały jednak ujawnione w informacjach publicznych. Komisja przedstawiła te fakty skarżącej podczas przesłuchania i zadała jej w szczególności pytania w odniesieniu do jednostki zależnej usytuowanej w Shiwan (Chiny). Po drugie, w motywie 14 zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że informacje przekazane przez skarżącą w celu wykazania, że spełniała ona odnośny warunek były niekompletne i sprzeczne z publicznie dostępnymi danymi, w związku z czym warunek ten nie mógł zostać uznany za spełniony.
- 134 W motywie 22 zaskarżonej decyzji, który, podobnie jak motyw 16 tej decyzji, zbadany przez Sąd w ramach drugiej części zarzutu trzeciego, wpisuje się w analizę warunku dotyczącego braku wywozu przez grupę przedsiębiorstw skarżącej do Unii w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, Komisja stwierdziła w istocie, że z uwagi na niepełny i sprzeczny charakter informacji przedstawionych przez skarżącą, nie jest ona w stanie stwierdzić, że skarżąca lub jej grupa nie dokonywały odnośnego wywozu.
- 135 Ponieważ niniejszy zarzut obejmuje w istocie dwie części – pierwszą, skierowaną przeciwko motywom 13 i 14 zaskarżonej decyzji, dotyczącym drugiego warunku, oraz drugą, skierowaną przeciwko motywowi 22 zaskarżonej decyzji, dotyczącego pierwszego warunku – należy je rozpatrzyć oddzielnie.
- W przedmiocie pierwszej części, opartej na naruszeniu prawa do obrony w odniesieniu do motywów 13 i 14 zaskarżonej decyzji*
- 136 W pierwszej kolejności skarżąca podnosi, że nie sporządzono protokołu, ani nagrania z przesłuchania oraz że nie udzielono jej żadnej informacji na temat jednostki zależnej usytuowanej w Shiwan. Skarżąca nie była zatem w stanie zweryfikować okoliczności, jakie miały miejsce podczas tego przesłuchania oraz czy Komisja właściwie zrozumiała oświadczenia złożone w tym względzie przez skarżącą. W replice skarżąca wskazuje, że kwestia istnienia owej jednostki zależnej została przywołana przez Komisję podczas przesłuchania. Jednakże skarżąca nie przypomina sobie dokładnie treści uwag Komisji. Wobec braku sporządzenia protokołu lub nagrania z przesłuchania, w odniesieniu do których skarżąca miała prawo wyrazić swoje stanowisko i, w stosownym przypadku, wprowadzić do nich zmiany, Komisja nie może powoływać się na oświadczenia złożone w jej mniemaniu w trakcie przesłuchania w celu uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Przesłuchanie miało dotyczyć dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń, tymczasem nie zawarto w nim wzmianki o jednostce zależnej usytuowanej w Shiwan.
- 137 Tak więc to w ramach zaskarżonej decyzji Komisja poinformowała po raz pierwszy skarżącą na piśmie o istnieniu tej jednostki zależnej w Shiwan oraz o jej znaczeniu dla mającej zapaść decyzji. Nie wspomniano o tej jednostce ani w dokumencie dotyczącym ujawnienia ogólnych ustaleń, ani

w jakimkolwiek innym dokumencie, w związku z czym skarżąca nie wiedziała, do jakich publicznie dostępnych danych odnosiła się Komisja. Instytucja ta nigdy nie umożliwiła skarżącej przedstawienia swego stanowiska na temat rzeczonych danych, ani nawet zapoznania się z nimi.

- 138 Skarżąca podnosi, że gdyby miała możliwość wypowiedzenia się na temat jednostki zależnej usytuowanej w Shiwan, wyjaśniłaby ona, że nie chodzi o przedsiębiorstwo handlowe, lecz zrzeszenie, do którego wszyscy producenci płytek ceramicznych w regionie Foshan, w tym skarżąca, są zobowiązani przystąpić, i które ma na celu zapewnić, pod nadzorem państwa, wspólne programy badawcze i technologiczne w dziedzinie płytek ceramicznych, z korzyścią dla swoich członków. Jednostka ta nie prowadzi żadnej działalności produkcji, sprzedaży lub wprowadzania do obrotu, co rząd chiński mógłby potwierdzić, gdyby został poinformowany o odnośnym dochodzeniu. Jest całkowicie wykluczone, by podczas okresu objętego pierwotnym dochodzeniem rzeczony przedsiębiorstwo usytuowane w Shiwan miało dokonywać wywozu do Unii produktów objętych postępowaniem lub by mogło ono zostać uznane za powiązane z innymi eksporterami w aspekcie prawa spółek.
- 139 W drugiej kolejności, w toku odnośnego dochodzenia Komisja nie wskazała skarżącej, do jakich publicznie dostępnych danych się odnosiła w celu uzasadnienia motywu 14 zaskarżonej decyzji. Nie wyjaśniła ona również powodu, dla którego informacje przekazane przez skarżącą miały być niekompletne i sprzeczne.
- 140 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 141 Komisja przyznaje, że nie sporządziła protokołu z przesłuchania. Przedstawiła ona jednak prezentację podczas przesłuchania i skarżąca sporządziła podsumowanie kwestii omawianych podczas przesłuchania. Ponadto w jego następstwie doszło do wymiany korespondencji. Skarżąca miała zatem możliwość przedstawienia uwag w trakcie i po przesłuchaniu.
- 142 W odniesieniu do jednostki zależnej usytuowanej w Shiwan, jej istnienie zostało ujawnione w schemacie organizacyjnym przedsiębiorstwa (załącznik B 30 do odpowiedzi na skargę). W kwestii tej nie przedstawiono żadnych wyjaśnień oprócz tego, że jednostka ta znajdowała się pod nadzorem dyrektora generalnego ds. sprzedaży. Komisja przedstawiła skarżącej dowody podczas przesłuchania, lecz skarżąca nie przedstawiła żadnych uwag w tym względzie.
- 143 Ponadto, sekcja „Aktualności” na stronie internetowej skarżącej odnosi się do targów „China Export & Import” w Kantonie (Chiny), które odbyły się w 2015 r. (załącznik B 32 do odpowiedzi na skargę), na których była obecna jednostka zależna zwana Meta, Inc. oraz były tam promowane produkty pod nazwą Meta Tiles, Inc. Komisja nie wie, czy Meta Tiles stanowi jedynie znak towarowy, czy też chodzi o odrębny podmiot prawny. Informacje te zostały również przekazane skarżącej podczas przesłuchania, jednak nie zostały one ani zakwestionowane ani potwierdzone.
- 144 W związku z tym wyjaśnienia skarżącej dotyczące przedsiębiorstwa usytuowanego w Shiwan, zawarte w pkt 75 skargi, zawierają nowe informacje, które nie zostały przedstawione w trakcie odnośnego dochodzenia. Dostarczając je, skarżąca potwierdza w rzeczywistości, że wspomniana jednostka zależna usytuowana w Shiwan jest osobą prawną oraz że przedsiębiorstwo Foshan Lihua posiada w nim udziały. Ta nowa informacja wskazuje po raz kolejny na to, że przekazane przez skarżącą dane dotyczące powiązanych podmiotów były od samego początku niekompletne, a oświadczenia skarżącej niewiarygodne. Informacje zawarte w pkt 75 skargi wzmacniają jedynie wnioski zawarte w zaskarżonej decyzji.
- 145 W każdym razie kwestia jednostki zależnej usytuowanej w Shiwan nie ma sama w sobie decydującego znaczenia dla wyniku przeglądu statusu nowego producenta eksportującego. To raczej wszystkie luki i sprzeczności w informacjach przekazanych przez skarżącą doprowadziły do oddalenia wniosku o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego.

- 146 W odniesieniu do publicznie dostępnych informacji, przytoczonych w motywie 14 zaskarżonej decyzji, chodzi tu o liczne strony internetowe, które zawierają wzmiankę o przedsiębiorstwie o nazwie „Foshan Lehua”, usytuowanym w Shiwan (załącznik B 31 odpowiedzi na skargę), stronę internetową przedsiębiorstwa, która dostarczyła informacji na temat Meta Tiles (załącznik B 32 odpowiedzi na skargę) oraz wyniki wyszukiwania w rejestrze przedsiębiorstw w Hongkongu (Chiny) (załącznik B 34 odpowiedzi na skargę).
- 147 W tym względzie z orzecznictwa Trybunału wynika, że prawo do bycia wysłuchanym stanowi integralną część przestrzegania prawa do obrony i gwarantuje każdej osobie możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia jej stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego i przed wydaniem jakiegokolwiek decyzji, która mogłaby niekorzystnie wpłynąć na jej interesy (wyroki: z dnia 5 listopada 2014 r., Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, pkt 46; z dnia 9 lutego 2017 r., M, C-560/14, EU:C:2017:101, pkt 25).
- 148 Zasada, zgodnie z którą adresat niekorzystnej decyzji powinien mieć możliwość przedstawienia swoich uwag przed jej wydaniem, ma na celu umożliwienie mu skorygowania błędu lub podniesienia takich okoliczności dotyczących sytuacji osobistej, które przemawiają za wydaniem decyzji, przeciwko jej wydaniu lub za taką czy inną treścią tej decyzji (zob. podobnie wyroki: z dnia 5 listopada 2014 r., Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, pkt 47; z dnia 11 grudnia 2014 r., Boudjlida, C-249/13, EU:C:2014:2431, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 149 Ponadto, jak wynika w istocie z art. 6 ust. 6 akapit czwarty rozporządzenia podstawowego (obecnie art. 6 ust. 6 akapit czwarty rozporządzenia 2016/1036), podmiot, który zamierza się powołać na informacje przekazane ustnie powinien przedstawić dowód na ich istnienie.
- 150 W pierwszej kolejności, o ile Komisja podnosi, że podczas przesłuchania zadała skarżącej pytania na temat jednostki zależnej usytuowanej w Shiwan, co skarżąca przyznała w replice, o tyle nie sporządziła ona protokołu z przesłuchania, ani nie twierdziła, iż sporządziła z niego nagranie. Komisja nie była również w stanie wskazać jakiegokolwiek dokumentu w aktach sprawy, w którym miałyby znajdować się pytania, które zostały zadane skarżącej podczas przesłuchania w odniesieniu do tej jednostki zależnej.
- 151 Co się tyczy kwestii podnoszonego istnienia Meta Tiles, skarżąca nie zgadza się z tym, że została ona poruszona przez Komisję podczas przesłuchania.
- 152 W odniesieniu do publicznie dostępnych informacji, tj. różnych stron internetowych, Komisja nie wykazała również, że przedstawiła je podczas przesłuchania lub w późniejszym terminie oraz że umożliwiła skarżącej wypowiedzenie się na ich temat.
- 153 W związku z tym skarżąca wykazała, że Komisja nie mogła oprzeć się w motywach 13 i 14 zaskarżonej decyzji na wypowiedziach przedstawionych podczas przesłuchania, ani na informacjach, w odniesieniu do których skarżąca nie mogła zająć skutecznie stanowiska.
- 154 Ponadto schemat organizacyjny przedsiębiorstwa Foshan Lihua, zawierający odniesienie do oddziału usytuowanego w Shiwan, został przekazany Komisji już w piśmie skarżącej z dnia 7 września 2013 r., zawartym w załączniku B.2 odpowiedzi na skargę. Komisja mogła więc przesłuchać skarżącą w tej kwestii na długo przed przesłuchaniem.
- 155 W drugiej kolejności należy zbadać, czy wniosek zawarty w pkt 153 powyżej skutkuje unieważnieniem wniosku zawartego w motywie 14 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym odnośne dochodzenie nie mogło potwierdzić, że skarżąca nie była powiązana z żadnymi chińskimi eksporterami lub producentami podlegającymi obowiązkującym środkiem.

- 156 Z motywu 14 zaskarżonej decyzji wynika, że opiera się on na dwóch rodzajach uchybień zarzucanych skarżącej. Z jednej strony, chodzi o przedstawienie przez skarżącą informacji sprzecznych z publicznie dostępnymi danymi, o czym mowa we wnioskach zawartych w motywie 13 zaskarżonej decyzji, w odniesieniu do którego zostało stwierdzone w pkt 153 powyżej, że jest on obarczony naruszeniem prawa do obrony skarżącej.
- 157 Z drugiej strony, motyw 14 zaskarżonej decyzji opiera się również na tym, że informacje przekazane przez skarżącą były niekompletne. O ile można z pewnością uznać, że motyw ten odnosi się również do braku informacji na temat jednostki zależnej usytuowanej w Shiwan, o tyle obejmuje on w szczególności okoliczności faktyczne ustalone w motywach 11 i 12 zaskarżonej decyzji, których zasadność została wykazana w ramach badania pierwszej części zarzutu trzeciego.
- 158 W motywach 11 i 12 zaskarżonej decyzji Komisja zarzuciła w szczególności, że brak było dowodów potwierdzających istnienie oraz prowadzenie działalności przez obydwie przedsiębiorstwa, które zostały ujawnione za pomocą wezwań o udzielenie wyjaśnień, a zwłaszcza dowodów na prowadzenie działalności inwestycyjnej przez Lihua Holding International (HK), która stanowi przedsiębiorstwo handlowe i inwestycyjne. Wobec braku dokładnych i możliwych do weryfikacji informacji w odniesieniu do tych kwestii, Komisja nie mogła upewnić się, że grupa skarżącej nie była powiązana z innymi przedsiębiorstwami podlegającymi obowiązującym cłom antydumpingowym.
- 159 W konsekwencji zasadność argumentów skarżącej skierowanych przeciwko motywowi 13 zaskarżonej decyzji nie pociąga za sobą unieważnienia wniosku końcowego zawartego w motywie 14 tej decyzji, w odniesieniu do badanego warunku. Jest tak tym bardziej, że jak wynika z wyrażenia „[p]onadto”, zawartego na początku motywu 13 zaskarżonej decyzji, powody wskazane w tym motywie mają uzupełniający i drugorzędny charakter w odniesieniu do powodów wskazanych w motywach 11 i 12 zaskarżonej decyzji. Argumenty te są zatem bezskuteczne i nie muszą zostać w każdym razie odrzucone, pomimo ich zasadności.
- 160 Należy zatem oddalić pierwszą część zarzutu czwartego.

W przedmiocie drugiej części zarzutu czwartego, opartej na naruszeniu prawa do obrony w motywie 22 zaskarżonej decyzji

- 161 W replice skarżąca podniosła, że nie została nigdy poinformowana o tym, że przedstawiciel przemysłu unijnego został zaproszony przez Komisję do przyłączenia się do sprawy. Skarżąca dowiedziała się o tym fakcie dopiero w momencie interwencji tej strony w niniejszym postępowaniu. Z załącznika B16 do odpowiedzi na skargę wynika, że przedsiębiorstwo Cerame-Unie dostarczyło Komisji obszerny dokument zawierający w szczególności zarzuty dotyczące struktury grupy skarżącej i jej działalności wywozowej. W dokumencie stwierdzono, że bardzo istotne jest, aby Komisja dokładnie zbadała, czy skarżąca i jeden z jej oddziałów dokonywali wywozu płytek ceramicznych w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Otóż dokument ten nigdy nie został skarżącej udostępniony, w związku z czym nie miała ona możliwości zgłoszenia do niego uwag. Ponadto w motywie 22 zaskarżona decyzja powieli sformułowanie użyte przez Cerame-Unie, że „nie można wykluczyć”, iż wywóz miał miejsce w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Komisja oparła zatem swoją decyzję na informacjach, do których skarżąca nie miała możliwości się odnieść.
- 162 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 163 W tym względzie należy na wstępie zbadać dopuszczalność tej części zarzutu, która została przedstawiona dopiero na etapie repliki.

- 164 Zapytana o tę kwestię na rozprawie skarżąca podniosła, że brak przedstawienia odnośnych argumentów w skardze był uzasadniony faktem, że były one oparte na informacjach, o których skarżąca dowiedziała się dopiero w ramach niniejszego postępowania sądowego.
- 165 Tymczasem, wbrew temu co twierdzi skarżąca, z pisma z dnia 18 września 2015 r. wynika, że została ona poinformowana, że Komisja otrzymała od przedstawiciela przemysłu unijnego informacje na temat odnośnego dochodzenia. Chociaż Komisja nie przekazała jej tych informacji w sposób spontaniczny, to jednak skarżąca była jak najbardziej uprawniona, aby żądać ich przedłożenia w celu przedstawienia uwag, czego jednak nie uczyniła [zob. podobnie wyrok z dnia 28 lutego 2017 r., Yingli Energy (China) i in./Rada, T-160/14, niepublikowany, EU:T:2017:125, pkt 252].
- 166 W związku z tym argumenty te powinny zostać uznane za nowe, a tym samym należy je odrzucić jako niedopuszczalne.
- 167 W każdym razie argument ten należy również oddalić jako bezzasadny.
- 168 Skarżąca nie wykazała, że wnioski, do których doszło przedsiębiorstwo Cerame-Unie, zostały jako takie powtórzone przez Komisję w zaskarżonej decyzji. Motyw 22 zaskarżonej decyzji, kwestionowany przez skarżącą, stanowi rezultat dochodzenia prowadzonego przez Komisję. Prawdą jest, że zawiera on podobne, a nawet identyczne sformułowanie, jak to zawarte w piśmie Cerame-Unie, a mianowicie, iż „nie można wykluczyć”, że wywóz miał miejsce w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Jednakże wynika to wyłącznie z faktu, że ciężar dowodu w odniesieniu do tego, czy warunki przewidziane w art. 3 rozporządzenia ostatecznego zostały spełnione, spoczywa na skarżącej, a nie na Komisji.
- 169 W konsekwencji należy oddalić część drugą zarzutu czwartego i w związku z tym ten zarzut w całości.

W przedmiocie zarzutu piątego, dotyczącego nadużycia władzy i naruszenia prawa

- 170 W zarzucie piątym skarżąca kwestionuje motywy 11, 12 i 16–19 zaskarżonej decyzji. Motywy 11, 12 i 16 tej decyzji zostały już przytoczone w pkt 91 powyżej. Motywy 17–19 brzmią następująco:
- „(17) Ponadto istnieją również poważne wątpliwości co do poprawności danych liczbowych dotyczących produkcji przekazanych przez [skarżącą]. Średnie moce produkcyjne w latach 2009–2015 przedstawione w odpowiedzi na kwestionariusz są znacznie niższe od danych dotyczących produkcji umieszczonych przez Foshan Lihua na jej stronie [internetowej] oraz na innych komercyjnych stronach [internetowych].
- (18) [Skarżąca] przedstawiła również wewnętrzne dane dotyczące miesięcznej produkcji nowych rodzajów produktów wprowadzonych w 2013 r. Jednakże w przypadku, gdy owe dane liczbowe są ekstrapolowane na okres jednego roku, całkowita produkcja roczna nowej gamy produktów jest wyższa od całkowitych mocy produkcyjnych wskazanych w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu, nawet jeśli rzezone dane liczbowe nie obejmują produktów standardowych i nie uwzględniają wszystkich typów produktów należących do nowej gamy.
- (19) Ponadto łączna sprzedaż wywozowa [Foshan Henry Trading] w latach 2011–2012, która wynika z danych liczbowych dotyczących sprzedaży tego przedsiębiorstwa, przewyższa łączne moce produkcyjne zgłoszone przez Foshan Lihua. W 2013 r. wywóz dokonywany przez [Foshan Henry Trading] stanowił ponad 90% zgłoszonych mocy produkcyjnych. [Skarżąca] stwierdziła, że było to spowodowane różnicą pomiędzy datami zaksięgowania a sprzedażą rezerw materiałowych [Foshan Henry Trading]. Jednakże rezerwy materiałowe nie mogą być przyczyną stałej tendencji w okresie trzech lat”.

- 171 W motywach 17–19 zaskarżonej decyzji Komisja podnosi w istocie, że istnieją niespójności w danych przekazanych przez skarżącą oraz sprzeczności w danych umieszczonych w internecie, w odniesieniu do mocy produkcyjnych, rzeczywistej produkcji i sprzedaży wywozowej przedsiębiorstwa Foshan Henry Trading.
- 172 Skarżąca twierdzi, że Komisja nie jest uprawniona do zadawania pytań niezwiązanych z wnioskiem o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego. Komisja nigdy nie wyjaśniła, dlaczego dane komercyjne przedsiębiorstwa prowadzącego działalność w sektorze włókienniczym, produkcji tektury lub finansowania miałyby być istotne w sprawie dotyczącej płytek ceramicznych, pomimo że skarżąca poprosiła ją o to w swojej odpowiedzi na temat dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń.
- 173 W zakresie, w jakim w motywie 16 zaskarżonej decyzji Komisja odniosła się do rejestru sprzedaży po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem oraz w jakim wydana przez nią decyzja opiera się na tej okoliczności, popełniła ona również błąd co do prawa, ponieważ sprzedaż po tym okresie nie ma żadnego związku z odnośnym przeglądem.
- 174 Motyw 17 zaskarżonej decyzji zawiera z kolei stwierdzenie „nieistotne” w ramach badania statusu nowego producenta eksportującego, które dotyczyło wyłącznie wywozu w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem oraz powiązań z eksporterami. Dane liczbowe dotyczące produkcji oraz dane z okresu późniejszego niż okres pierwotnego dochodzenia nie mają żadnego związku z rzeczoną przeglądem.
- 175 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 176 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem akt jest dotknięty wadą nadużycia władzy tylko wtedy, gdy z obiektywnych, właściwych dla danej sprawy i spójnych poszlak wynika, że został on przyjęty wyłącznie lub w znacznej mierze w celu innym niż wskazany albo w celu obejścia procedury przewidzianej w traktacie dla okoliczności danej sprawy (wyrok z dnia 13 listopada 1990 r., Fedesa i in., C-331/88, EU:C:1990:391, pkt 24; zob. też podobnie wyrok z dnia 15 lipca 1994 r., Matra Hachette/Komisja, T-17/93, EU:T:1994:89, pkt 173). Otóż wystarczy stwierdzić, jak uczyniła to Komisja, że wobec braku wykazania przez skarżącą, a nawet skutecznego twierdzenia, iż Komisja wydała zaskarżoną decyzję w celu innym niż wskazany, zarzut ten należy oddalić.
- 177 W zakresie, w jakim skarżąca utrzymuje, że Komisja naruszyła prawo, opierając się w motywie 16 zaskarżonej decyzji na szczegółowym rejestrze sprzedaży Foshan Lihua za lata po zakończeniu okresu objętym pierwotnym dochodzeniem, należy stwierdzić, iż skarżąca krytykuje dodatkowy fragment uzasadnienia, sformułowany za pomocą wyrażenia „co więcej”. Argument ten jest zatem bezskuteczny.
- 178 Zresztą, chociaż skarżąca podniosła ten argument w sposób stanowczy, w żaden sposób nie wykazała ona, że dane z okresu późniejszego niż okres pierwotnego dochodzenia oraz dane dotyczące przedsiębiorstwa działające w sektorze produkcji tektury, włókienniczym i inwestycji nie miały żadnego związku z dochodzeniem (zob. orzecznictwo przytoczone w przypisie 103 powyżej).
- 179 Tymczasem, jak twierdzi w istocie Komisja, dane, o których mowa w pkt 178 powyżej, mogą być wykorzystywane w celu sprawdzenia w szczególności informacji dotyczących działalności grupy w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, w tym przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z produktem objętym postępowaniem. Tak więc Komisja nie wykroczyła rażąco poza to, co było konieczne do przeprowadzenia odnośnego postępowania.
- 180 Z powyższego wynika, że zarzut piąty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu szóstego, dotyczącego oczywistego błędu w ocenie prawnej

- 181 W zarzucie szóstym skarżąca kwestionuje motywy 16 i 22 zaskarżonej decyzji. Powyższe motywy zostały już przytoczone w pkt 91 i 132 powyżej.
- 182 W odniesieniu do motywu 16 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym „Komisja nie mogła ustalić, czy Foshan Lihua dokonywało wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem”, po pierwsze, skarżąca podnosi, że nikt nie może stwierdzić z całą pewnością, że przedsiębiorstwo to dokonywało wywozu do Unii w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem, ponieważ nie prowadzono żadnego wywozu. Podmiot gospodarczy, który chce uzyskać status nowego producenta eksportującego powinien dostarczyć jedynie dowody *prima facie* potwierdzające, że nie dokonywał on wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w rzeczonym okresie oraz że nie miał żadnych powiązań z innymi eksporterami produktu objętego postępowaniem, którzy podlegali obowiązującym cłom antydumpingowym, jak miało to miejsce w przypadku koreańskiego producenta eksportującego w postępowaniu, które doprowadziło do przyjęcia rozporządzenia wykonawczego 2015/2179. Po drugie, Komisja, jako obiektywny organ, nie może być zobowiązana na podstawie przepisów rozporządzenia podstawowego do wykazania istnienia rzeczonych wywozu.
- 183 Jeśli chodzi o motyw 22 zaskarżonej decyzji, skarżąca twierdzi, że wyrażenie „nie można wykluczyć” nie znajduje podstawy prawnej ani w rozporządzeniu podstawowym, ani w rozporządzeniu ostatecznym. Stanowi ono wniosek, który jest arbitralny i oparty na domniemaniu. Po pierwsze, Komisja nie przedstawiła żadnego dowodu na to, że dokonywano wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem, bezpośrednio lub za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych, albo na podstawie umów o produkcję z innymi przedsiębiorstwami niezależnymi. Po drugie, w związku z tym, że ciężar dowodu, który spoczywa na skarżącej zobowiązuje ją do dostarczenia dowodów *prima facie* potwierdzających, iż nie dokonywała ona wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie pierwotnego dochodzenia oraz że nie miała żadnych powiązań z innymi eksporterami produktu objętego postępowaniem, którzy podlegali obowiązującym cłom antydumpingowym, jest w pełni logiczne, że nie można całkowicie wykluczyć istnienia wywozu lub rzeczonych powiązań.
- 184 Wynika z tego, że obydwa odnośne wnioski są obarczone oczywistymi błędami w ocenie.
- 185 Ponadto w replice skarżąca podnosi, że argumenty przedstawione w pkt 182 i 183 powyżej wykazują również wyraźne naruszenie uprawnień dyskrecyjnych Komisji.
- 186 Komisja i interwenient kwestionują argumenty skarżącej.
- 187 W tym względzie zarzut szósty dotyczy kwestii ciężaru dowodu i stopnia dowodu, jaki powinien dostarczyć ten, na którym spoczywa ten ciężar. Kwestia ta została szczegółowo omówiona i przeanalizowana w ramach badania zarzutu drugiego.
- 188 W pierwszej kolejności należy przypomnieć (zob. pkt 83 powyżej), że pomimo iż skarżąca wielokrotnie podkreślała, że należało jej przyznać status nowego producenta eksportującego, gdyż dostarczyła wystarczające dowody *prima facie* potwierdzające, że spełniała ona niezbędne warunki, nic w art. 3 rozporządzenia ostatecznego, a jeszcze mniej w art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego nie sugeruje, iż odpowiada to wymaganemu przez prawodawcę stopniowi dowodu. W obu przypadkach prawodawca przewidział, że to przedsiębiorstwo zainteresowane uzyskaniem statusu nowego producenta eksportującego powinno wykazać, iż zostały spełnione niezbędne warunki.
- 189 Jak stwierdzono w pkt 82–90 powyżej, z jednej strony nic innego nie wynika z rozporządzenia wykonawczego 2015/2179 oraz, z drugiej strony, skarżąca nie doznała żadnej dyskryminacji w stosunku do odnośnego koreańskiego producenta eksportującego.

- 190 W drugiej kolejności, o ile skarżąca twierdzi, że wymagano od niej dowodu niemożliwego do przedstawienia, o tyle należy zauważyć, iż wykazanie nieistniejącej okoliczności faktycznej może z całą pewnością okazać się niemożliwe. Jednakże wywiązanie się z obowiązku w zakresie ciężaru dowodu przez osobę ubiegającą się o przyznanie statusu nowego producenta eksportującego zarówno na podstawie art. 3 rozporządzenia ostatecznego, jak i zgodnie z art. 11 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, nie ma w sobie nic niemożliwego do zrealizowania. Dostarczenie kompletnych, spójnych i wiarygodnych informacji i dowodów, w szczególności w odniesieniu do całości sprzedaży eksportowej skarżącej i struktury jej grupy, wymaganych w kwestionariuszu dotyczącym przeglądu oraz ewentualnie, w wezwaniach o udzielenie wyjaśnień, pozwalałoby Komisji wykluczyć, gdyby miało to rzeczywiście miejsce, że produkt objęty postępowaniem był przedmiotem wywozu do Unii w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, a nawet stwierdzić, iż skarżąca nie była powiązana z żadnym producentem eksportującym, który podlegał odnośnym cłom antydumpingowym.
- 191 W trzeciej kolejności w zakresie, w jakim skarżąca krytykuje szczególne sformułowania, takie jak „Komisja nie mogła ustalić, czy Foshan Lihua dokonywało wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem do Unii w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem” oraz „nie można wykluczyć, że w tym okresie Foshan Lihua dokonywało wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem, bezpośrednio lub pośrednio, za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych lub na podstawie umów o produkcję z innymi przedsiębiorstwami niezależnymi”, wynikają one bezpośrednio, z jednej strony, z rozkładu ciężaru wymaganego dowodu w celu ustalenia, czy trzy warunki przyznania zainteresowanemu podmiotowi gospodarczemu statusu nowego producenta eksportującego zostały spełnione oraz z drugiej strony, ze stopnia dowodu wymaganego w tym zakresie (zob. pkt 188 powyżej). I tak, wbrew temu, co sugeruje skarżąca, nie jest zadaniem Komisji ani wykazanie istnienia wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem przez skarżącą lub powiązań z odnośnymi przedsiębiorstwami podlegającymi cłom antydumpingowym, ani dostarczenie dowodów w tym względzie. Aby móc oddalić wniosek o przyznanie takiego statusu, wystarczy w istocie, by dowody dostarczone przez dany podmiot gospodarczy były niewystarczające do poparcia jego twierdzeń, tak jak zostało to ustalone w niniejszym przypadku. Jak słusznie podnosi Komisja, wypełniając swoją rolę w ramach przeprowadzania dochodzeń w przedmiocie przyznania statusu nowego producenta eksportującego, powinna ona za pomocą wszelkich dostępnych jej środków zweryfikować twierdzenia takiego podmiotu i przedstawione przez niego dowody (zob. podobnie wyrok z dnia 22 marca 2012 r., GLS, C-338/10, EU:C:2012:158, pkt 32). Postępując w ten sposób w ramach dochodzenia prowadzącego do wydania zaskarżonej decyzji, Komisja w żadnym wypadku nie przekroczyła swoich kompetencji, nie popełniła żadnego oczywistego błędu w ocenie i nie uchybiła swojej pozycji jako organu obiektywnego.
- 192 Po czwarte, jeśli chodzi o twierdzenie zawarte w replice, zgodnie z którym argumenty przedstawione w pkt 182 i 183 powyżej wykazują również wyraźne naruszenie uprawnień dyskrecjonalnych Komisji, wystarczy stwierdzić, że nie wnosi ono nic nowego w stosunku do argumentów przedstawionych już w ramach tego zarzutu i które zostały odrzucone w pkt 188–191 powyżej.
- 193 Z powyższego wynika, że zarzut szósty należy oddalić.

W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia prawa do bycia wysłuchanym oraz uzasadnienia opartego nie na faktach, lecz na założeniach.

- 194 W zarzucie siódmym skarżąca kwestionuje motywy 17–22 zaskarżonej decyzji. Motywy 17–19 tej decyzji zostały już przytoczone w pkt 170 powyżej, a motyw 22 tejże decyzji w pkt 132 powyżej. Motywy 20 i 21 zaskarżonej decyzji mają następujące brzmienie:

„(20) Wreszcie, [skarżąca] wskazała na kilku stronach internetowych, że Unia stanowi dla przedsiębiorstwa rynek docelowy, a produkowane przez nią płytki ceramiczne są oznaczone jako posiadające „certyfikat zgodności WE od 2004 r.” oraz „popularne w Europie”. W związku z tym, [skarżąca] mogła dokonywać wywozu płytek ceramicznych do Unii co najmniej od

2004 r. Wydaje się zatem mało prawdopodobne, że po uzyskaniu certyfikatu zgodności WE niezbędnego do wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem, [skarżąca] nie dokonywała wywozu rzeczonoego produktu przed 2012 r., tj. osiem lat po uzyskaniu certyfikatu.

(21) [Skarżąca] podniosła, że istnienie certyfikacji zgodności WE nie stanowi dowodu na to, iż w okresie objętym [pierwotnym] dochodzeniem dokonywano wywozu [WE] oraz że certyfikat ten był wykorzystywany w ramach sprzedaży na rzecz klientów z Afryki, Korei, Rosji, Białorusi i Ukrainy, którzy upatrują w oznakowaniu zgodności WE wskaźnik jakości. Okoliczność ta nie wpływa jednak w żaden sposób na przedstawione w motywie 20 powyżej rozumowanie Komisji. O ile prawdą jest, że certyfikat zgodności WE może stanowić w niektórych państwach użyteczne narzędzie marketingowe, o tyle wydaje się mało prawdopodobne, by okoliczność ta mogła stanowić powód sam w sobie przeprowadzania kosztownej procedury wydawania certyfikatu zgodności WE, jeżeli zamiarem nie było rozpoczęcie wywozu do Unii. Procedura ta wiąże się bowiem, między innymi, z dostosowaniem procesu produkcji, nowymi metodami badań, ewentualnymi zmianami koncepcji w celu umieszczenia oznakowania zgodności WE oraz prowadzeniem certyfikacji przez podmiot trzeci. Ponadto certyfikat zgodności WE jest obowiązkowy w przypadku sprzedaży wywozowej do Unii, jako że płytki ceramiczne są wyrobami budowlanymi objętymi zakresem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 305/2011 z dnia 9 marca 2011 r. ustanawiającego zharmonizowane warunki wprowadzania do obrotu wyrobów budowlanych i uchylającego dyrektywę Rady 89/106/EWG (Dz.U. 2011, L 88, s. 5). Argument ten został zatem odrzucony”.

¹⁹⁵ Powołując się w szczególności na postanowienie z dnia 18 czerwca 1986 r., *British American Tobacco i Reynolds Industries/Komisja* (142/84, niepublikowane, EU:C:1986:250, pkt 13), wyroki: z dnia 17 listopada 1987 r., *British American Tobacco i Reynolds Industries/Komisja* (142/84 i 156/84, EU:C:1987:490); z dnia 1 października 2009 r., *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Rada* (C-141/08 P, EU:C:2009:598, pkt 83) oraz opinię rzecznika generalnego G. Słynna w sprawie *Hasselblad przeciwko Komisji* (86/82, EU:C:1983:204), skarżąca twierdzi na wstępie, że prawo do bycia wysłuchanym jest jednym z praw podstawowych, które gwarantuje każdej osobie możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia jej stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego i przed wydaniem jakiegokolwiek decyzji, która mogłaby niekorzystnie wpłynąć na jej interesy. Komisja powinna uwzględnić informacje wynikające z odpowiedzi danego przedsiębiorstwa, aby odstąpić od zarzutów nieuzasadnionych albo w celu dopracowania i uzupełnienia pod względem faktycznym oraz prawnym argumentacji służącej do poparcia zrzutów, które podtrzymuje. Komisja powinna więc być poddać ponownej ocenie swoje wnioski wyciągnięte z odnośnego dochodzenia, a zwłaszcza z dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń, w świetle wyjaśnień i argumentów skarżącej. Chociaż, jak twierdzi skarżąca, w ostatecznej decyzji Komisja nie miała obowiązku ustosunkowania się do wszystkich wysuniętych przez nią argumentów, powinna być otwarta na te argumenty oraz skłonna przyjąć i uwzględnić w ostatecznej decyzji przynajmniej główne argumenty. Komisja była zatem zobowiązana do zbadania wszystkich okoliczności faktycznych i prawnych, które zostały jej przedstawione przez skarżącą.

¹⁹⁶ Otóż Komisja naruszyła w niniejszym przypadku prawo do bycia wysłuchanym i prawo do dobrej administracji w uczciwy i skuteczny sposób. Komisja wezwała bowiem skarżącą, aby przedstawiła argumenty na obronę na piśmie i ustnie, jednak w rzeczywistości całkowicie pominęła wszystkie przedstawione przez nią fakty i argumenty. Tym samym skarżąca nie została skutecznie wysłuchana.

¹⁹⁷ W odniesieniu do motywu 17 zaskarżonej decyzji, skarżąca podnosi, że Komisja nie ustosunkowała się do wielu jej kontrargumentów przedstawionych w części II pkt 3 odpowiedzi z dnia 20 grudnia 2015 r. na dokument dotyczący ujawnienia ogólnych ustaleń. Treść tego motywu została bowiem w sposób dokładny powielona w motywie 14 dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń. Komisja nie wskazała, do jakich „innych komercyjnych stron internetowych” odniosła się w motywie 17 zaskarżonej decyzji, co uniemożliwiło skarżącej obronę.

- 198 Zdaniem skarżącej wyjaśniła ona, że przekazane Komisji dane liczbowe dotyczące produkcji opierały się na zbadanym sprawozdaniu finansowym, które znajdowało się w dokumentacji Komisji. Natomiast informacje pochodzące ze stron internetowych, mających na celu zrobienie wrażenie na przyszłych klientach, miały całkowicie inny cel niż zbadane sprawozdanie finansowe i nie musiały być tak samo dokładne jak to ostatnie. Jedynie zweryfikowane dane liczbowe były zatem rozstrzygające.
- 199 Co się tyczy motywów 18 i 19 zaskarżonej decyzji, odnośne rozbieżności dają się łatwo wytłumaczyć i Komisja została o tym poinformowana w punktach 3 i 4 odpowiedzi skarżącej na dokument dotyczący ujawnienia ogólnych ustaleń. Były one spowodowane faktem, że Foshan Lihua i Foshan Henry Trading stanowiły dwa odrębne przedsiębiorstwa należące do tej samej grupy, a także różnicami pomiędzy datami zaksięgowania. Na podstawie prawa chińskiego producent taki jak skarżąca powinien wystawiać przedsiębiorstwu Foshan Henry Trading faktury zawierające podatek od wartości dodanej (VAT) w przypadku, gdy towary zostały załadowane i opuściły Chiny. Mogłoby to mieć miejsce kilka tygodni po tym, jak towary fizycznie opuściły Chiny. Natomiast eksporter taki jak przedsiębiorstwo Foshan Henry Trading powinien zgłosić towary chińskim organom celnym w dokładnej dacie ich wywozu, a mianowicie wówczas, gdy towary fizycznie opuściły Chiny, w związku z czym występują często znaczne różnice pomiędzy datami zaksięgowania przez skarżącą oraz przez Foshan Henry Trading, w szczególności pod koniec roku, kiedy to zdarzało się, że wywożone były ogromne ilości towarów. Przedsiębiorstwo Foshan Henry Trading dokonywało często załadunku i wywozu towarów w okresie dwóch ostatnich miesięcy roku, lecz faktury zawierające VAT byłyby wystawiane przez Foshan Lihua w następnym roku. W związku z tym Foshan Henry Trading składowało i dokonywało wywozu niektórych towarów dopiero w następnym roku. Z tego względu wywóz Foshan Henry Trading stanowił niekiedy ponad 90% mocy produkcyjnych. Otóż taka sytuacja miała miejsce nieprzerwanie przez wiele lat aż do 2013 r.
- 200 Komisja nie wyjaśniła również, w jaki sposób doszła do wniosku, zawartego w motywie 19 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym opóźnienia w tworzeniu rejestrów nie mogą tłumaczyć stałej tendencji w okresie trzech lat. Wygląda na to, że w Chinach takie opóźnienia zdarzają się dość często, ze względu na praktyki w zakresie księgowania i wpisu do rejestru publicznego.
- 201 Komisja nie uwzględniła tych argumentów w zakresie, w jakim motywy 18 i 19 zaskarżonej decyzji powielają w sposób dosłowny treść motywów 15 i 16 dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń.
- 202 W odniesieniu do motywów 20–22 zaskarżonej decyzji, o ile Komisja przyznała, że certyfikat zgodności WE jest narzędziem bezpieczeństwa stanowiącym znak jakości, wykorzystywanym na innych rynkach niż rynek unijny, o tyle stwierdziła ona jednak, iż wydaje się mało prawdopodobne, by okoliczność ta mogła stanowić powód sam w sobie przeprowadzania kosztownej procedury wydawania certyfikatu zgodności WE, jeżeli zamiarem nie było rozpoczęcie wywozu do Unii.
- 203 W motywie 22 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła w tym względzie, że ponieważ informacje przekazane przez skarżącą są niekompletne i sprzeczne z innymi posiadanymi przez nią informacjami, nie można wykluczyć, iż w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem przedsiębiorstwo Foshan Henry Trading dokonywało wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem, bezpośrednio lub pośrednio, za pośrednictwem przedsiębiorstw powiązanych lub na podstawie umów o produkcję z innymi przedsiębiorstwami niezależnymi. Odnośne dochodzenie nie mogło zatem wykazać, że skarżąca nie dokonywała wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Powielając w sposób dosłowny treść motywów 17–19 dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń Komisja nie ustosunkowała się do kontrargumentów, które skarżąca przedstawiła w pkt 5 i 6 jej odpowiedzi na wspomniany dokument dotyczący ujawnienia ogólnych ustaleń, zawartych w załączniku A 5 do skargi. Skarżąca wykazała, jak ważny jest certyfikat zgodności „WE”, nawet dla klientów koreańskich. Przestrzeganie unijnych norm bezpieczeństwa jest ważnym

- narzędziem promocyjnym służącym sprzedaży poza Unią, co Komisja zignorowała podtrzymując swoje stanowisko, zgodnie z którym poniesienie wysokich kosztów związanych z wydaniem certyfikatu w 2004 r. świadczyło o tym, że zamiarem skarżącej było rozpoczęcie wywozu do Unii.
- 204 O ile prawdą jest, że skarżąca zawsze chciała dokonywać wywozu do Unii, o tyle nie udawało się jej niestety tego zrealizować przed 2013 r., a Komisja nie miała żadnych dowodów na urzeczywistnienie wspomnianego zamiaru. Skarżąca poniosła zresztą niezbędne wydatki w celu uzyskania certyfikatu zgodności „WE” nie tylko, aby móc dokonywać wywozu do Unii, lecz również na inne rynki, na których świadectwo to może stanowić atut handlowy.
- 205 W motywie 22 zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że informacje przekazane przez skarżącą były niekompletne i sprzeczne, lecz nie była w stanie wskazać, o które informacje konkretnie chodziło, ani dlaczego miałyby one mieć taki charakter.
- 206 Komisja nie zgadza się z argumentami skarżącej.
- 207 W tym względzie, jak przypomniano w ramach zarzutu czwartego, z utrwalonego orzecznictwa wynika, że prawo do bycia wysłuchanym stanowi integralną część przestrzegania prawa do obrony i gwarantuje każdej osobie możliwość użytecznego i skutecznego przedstawienia jej stanowiska w trakcie postępowania administracyjnego i przed wydaniem jakiegokolwiek decyzji, która mogłaby niekorzystnie wpłynąć na jej interesy (zob. pkt 147 powyżej).
- 208 Zasada, zgodnie z którą adresat niekorzystnej decyzji powinien mieć możliwość przedstawienia swoich uwag przed jej wydaniem, ma na celu umożliwienie mu skorygowania błędu lub podniesienia takich okoliczności dotyczących sytuacji osobistej, które przemawiają za wydaniem decyzji, przeciwko jej wydaniu lub za taką czy inną treścią tej decyzji (zob. pkt 148 powyżej).
- 209 Jednakże okoliczność, że motywy 17–20 i 22 zaskarżonej decyzji zostały sformułowane w taki sam sposób jak motywy 14–18 dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń nie oznacza jeszcze, jak podnosi Komisja, że instytucja ta nie uwzględniła wyjaśnień przedstawionych przez skarżącą, a tym samym, że naruszyła prawo skarżącej do bycia wysłuchanym w toku postępowania administracyjnego. Podobnie jak uczyniły to strony główne, należy przypomnieć opinię rzecznika generalnego G. Słynna w sprawie Hasselblad/Komisja (86/82, EU:C:1983:204), zgodnie z którą okoliczność ta wskazuje raczej, że argumenty i dowody przedstawione przez skarżącą nie były w stanie przekonać Komisji, a zatem zostały one przez nią odrzucone. Ponadto, z pisma skarżącej z dnia 15 stycznia 2016 r. skierowanego do Komisji, podsumowującego przesłuchanie z dnia 13 stycznia 2016 r., wynika, że skarżąca przyjęła do wiadomości, iż argumenty i dokumenty przedstawione Komisji, włącznie z tymi, które zostały przekazane po ujawnieniu dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń, nie były w stanie przekonać Komisji, że dwa sporne warunki uzyskania statusu nowego producenta eksportującego przewidzianego w art. 3 rozporządzenia ostatecznie zostały spełnione. Tym samym skarżąca nie może utrzymywać, że Komisja całkowicie pominęła otrzymane informacje.
- 210 Wniosek taki jest spójny z orzecznictwem, zgodnie z którym uzasadnienie wymagane art. 296 TWE musi jasno i jednoznacznie przedstawiać rozumowanie instytucji, która wydała kwestionowany akt, pozwalając zainteresowanym na poznanie podstawy podjętej decyzji i na obronę ich praw, a sądowni na sprawowanie jego kontroli. Nie ma jednak wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne elementy faktyczne i prawne, ponieważ kwestia, czy uzasadnienie aktu spełnia wymogi art. 296 TFUE, powinna być oceniana w świetle nie tylko jego treści, ale również jego kontekstu i całości zasad prawnych regulujących daną dziedzinę. Ponadto uzasadnienie zaskarżonego aktu powinno być oceniane z uwzględnieniem w szczególności informacji przekazanych skarżącemu oraz uwag przedstawionych przez niego w toku postępowania administracyjnego. W szczególności nie ma wymogu, aby uzasadnienie decyzji antydumpingowych określało poszczególne elementy stanu faktycznego i prawnego, które stanowią przedmiot tych decyzji, niekiedy bardzo liczne i złożone, jeżeli wchodzi one w systematyczne ramy całości, której część stanowią. W tym względzie wystarczy, że rozumowanie

instytucji przedstawione we wspomnianych decyzjach jest jasne i jednoznaczne (zob. podobnie wyrok z dnia 22 maja 2014 r., Guangdong Kito Ceramics i in./Rada, T-633/11, niepublikowany, EU:T:2014:271, pkt 120 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 211 Ponadto motyw 21 zaskarżonej decyzji odnosi się dokładnie do uwag przedstawionych przez skarżącą w następstwie powiadomienia o dokumencie dotyczącym ujawnienia ogólnych ustaleń.
- 212 Z powyższego wynika, że należy odrzucić argumenty, za pomocą których skarżąca zamierza wykazać naruszenie przysługującego jej prawa do bycia wysłuchaną, powołując się jedynie na identyczność kilku powodów przyjętych w zaskarżonej decyzji oraz w dokumencie dotyczącym ujawnienia ogólnych ustaleń.
- 213 Należy obecnie zbadać szczegółowe uwagi krytyczne sformułowane przez skarżącą w odniesieniu do konkretnych motywów zaskarżonej decyzji.
- 214 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do krytycznych uwag przedstawionych względem motywu 17 zaskarżonej decyzji (zob. pkt 197, 198 powyżej), argument skarżącej, zgodnie z którym nie miała ona możliwości wypowiedzieć się na temat źródeł informacji, na które powołuje się Komisja, jest sprzeczny z drugim wezwaniem o udzielenie wyjaśnienia zawartym w załączniku B 18 do odpowiedzi na skargę. Komisja wskazuje wyraźnie, że jej źródłami informacji są strony internetowe samej skarżącej oraz przedsiębiorstwa Global Certification Manufacturer (zwanego dalej „GMC”), o międzynarodowej renomie, które przeprowadziło w 2009 r. audyt skarżącej w ramach procedury certyfikacji. Argument ten należy zatem odrzucić.
- 215 Chociaż skarżąca podnosi, że w odpowiedzi na dokument dotyczący ujawnienia ogólnych ustaleń przedstawiła wyjaśnienia w tej kwestii, należy stwierdzić, iż obydwa pisma zamieszczone w załączniku A 6 do skargi nie zawierają żadnych informacji wyjaśniających istniejące różnice w zakresie mocy produkcyjnych pomiędzy odpowiedzią na pytania zawarte w kwestionariuszu a danymi wynikającymi zarówno ze strony internetowej skarżącej, jak i GMC. Argument ten należy zatem odrzucić.
- 216 Co się tyczy argumentu, zgodnie z którym odpowiedzi skarżącej na pytania zawarte w kwestionariuszu opierają się na jej zweryfikowanych w drodze audytu sprawozdaniach, które zostały przedłożone Komisji, należy stwierdzić, że skarżąca nie wskazuje dokładnie miejsca, w którym znajdują się w aktach Sądu niezbędne informacje. Nie kwestionuje ona zresztą argumentu Komisji, zgodnie z którym audyty te nie zawierają odnośnych informacji.
- 217 Próba uzasadnienia różnic równie istotnych, jak te wskazane przez Komisję, argumentem, że informacje umieszczone na własnej stronie internetowej skarżącej lub na stronie internetowej GMC nie są dokładne, gdyż nie zostały uzyskane w wyniku szczegółowej analizy, również nie jest przekonująca. Argument skarżącej nie może zatem zostać uwzględniony.
- 218 W każdym wypadku należy podkreślić, że skarżąca ograniczyła się przed Sądem do sformułowania ogólnych twierdzeń. Nie przedstawiła ona żadnej analizy w celu wykazania błędnych danych liczbowych przyjętych przez Komisję lub ewidentnie błędnych wniosków, do których ona doszła.
- 219 W drugiej kolejności, pomimo że motyw 18 zaskarżonej decyzji został przytoczony wśród kwestionowanych motywów, skarżąca przyznała na rozprawie, iż nie sformułowała w stosunku do niego żadnej szczególnej uwagi krytycznej. Należy zatem stwierdzić, że nie wykazała ona, iż powody przyjęte w tym motywie były obarczone podnoszoną w niniejszym zarzucie niezgodnością z prawem.
- 220 W trzeciej kolejności, jeśli chodzi o motyw 19 zaskarżonej decyzji, wystarczy stwierdzić, że skarżąca nie wykazała istnienia przepisu prawa chińskiego w zakresie VAT, na które się powołuje [zob. podobnie wyrok z dnia 12 października 2017 r., Moravia Consulting/EUIPO – Citizen Systems Europe (SDC-444S), T-318/16, niepublikowany, EU:T:2017:719, pkt 72]. Skarżąca nie wykazała również, że

większość jej wywozu miała rzeczywiście miejsce pod koniec roku. Ponadto z załącznika B 12 do odpowiedzi na skargę wynika, że w latach 2009 i 2015 sprzedaż Foshan Henry Trading w ciągu ostatnich dwóch miesięcy w każdym z tych lat nie przekraczała w żadnym wypadku sprzedaży zrealizowanej w pozostałych miesiącach. Ponadto Komisja słusznie twierdzi, że różnice w datach rejestracji nie mogą wyjaśniać zmian wielkości sprzedaży w przeciągu jednego tylko roku. Otóż taka sytuacja miała miejsce nieprzerwanie przez wiele lat aż do 2013 r. Tym samym, jeżeli ta sama zmiana miała miejsce w okresie kilku lat, nie ma już żadnej różnicy, ponieważ każda wielkość sprzedaży, która nie została zaksięgowana w danym roku musi zostać zaksięgowana w roku następnym, a całkowita wielkość sprzedaży w poszczególnych latach pozostaje taka sama lub bardzo podobna. Należy zatem odrzucić argumenty przedstawione przeciwko motywowi 19 zaskarżonej decyzji.

- 221 W czwartej kolejności, w odniesieniu do argumentów dotyczących wpływu posiadania przez skarżącą certyfikatu zgodności „WE” na ocenę warunku, zgodnie z którym osoba ubiegająca się o przyznanie statusu podmiotu nowego producenta eksportującego musi wykazać, że nie dokonywała wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, wnioski Komisji należy rozpatrywać w kontekście niniejszej sprawy. Komisja zgadza się, że certyfikat taki może stanowić narzędzie marketingowe w niektórych państwach trzecich. Jednakże koszty i nakłady, jakie muszą zostać poniesione w celu jego uzyskania są takie, że wola posiadania takiego certyfikatu, bez wyraźnego zamiaru dokonywania wywozu produktu objętego postępowaniem również do Unii, byłaby pozbawiona sensu. Tymczasem skarżąca wyraźnie przyznała w skardze, że zawsze chciała dokonywać wywozu produktu objętego postępowaniem do Unii. Prawdą jest, że okoliczność ta nie dowodzi, że skarżąca rzeczywiście dokonywała wywozu do Unii w okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. Jednakże jej zamiar wywozu do Unii począwszy od 2002 r., któremu towarzyszyło uzyskanie wspomnianego certyfikatu stanowi element, który, rozpatrywany w świetle niektórych sprzecznych informacji przekazanych przez skarżącą i nieprzedstawienia przez nią niezbędnych informacji, wzmacnia wniosek zawarty w motywie 22 zaskarżonej decyzji, zgodnie z którym nie wykazała ona braku wywozu do Unii w odnośnym okresie.
- 222 Ponieważ wniosek ten wynika już w sposób wystarczający z motywów 16–19 zaskarżonej decyzji, należy uznać, że spostrzeżenia zawarte w motywach 20 i 21 zaskarżonej decyzji mają charakter uzupełniający. Jest tak tym bardziej, że w piśmie z dnia 15 stycznia 2016 r., w którym zawarto podsumowanie przesłuchania z dnia 13 stycznia 2016 r., skarżąca wskazała w istocie, iż przyjęła do wiadomości okoliczność, że uzasadnienie Komisji dotyczące oznakowania zgodności „WE” jest dodatkowym elementem.
- 223 W konsekwencji ewentualna zasadność argumentów skarżącej skierowanych przeciwko motywowi 20 i 21 zaskarżonej decyzji nie pociąga za sobą unieważnienia wniosku zawartego w motywie 22 tej decyzji w odniesieniu do badanego warunku. Ponadto, należy ponownie przypomnieć, że motyw ten opiera się również na okoliczności, o której wspomniano już w motywie 18 dokumentu dotyczącego ujawnienia ogólnych ustaleń, iż nie można wykluczyć, że skarżąca dokonywała wywozu do Unii produktu objętego postępowaniem na podstawie umów o produkcję z innymi przedsiębiorstwami niezależnymi. Otóż ustalono, że argument skarżącej, zgodnie z którym większość, a nawet całość jej wywozu przed 2013 r. dokonywano za pośrednictwem przedsiębiorstwa handlowego Foshan Guangchengda & Import Export, jest sprzeczny zarówno z dokumentem przedstawionym w załącznikach B 19 i B 29 do odpowiedzi na skargę, z którego wynika, iż skarżąca sprzedawała znaczne ilości swoich produktów również innym przedsiębiorstwom wywozowym, jak i z oświadczeniami samej skarżącej, zgodnie z którymi w 2009 r. sprzedawała ona swoje produkty niezależnemu przedsiębiorstwu handlowemu w Malezji. Tymczasem skarżąca nie przedstawiła żadnego dowodu pozwalającego na ustalenie, że jej produkty nie były następnie wywożone przez te przedsiębiorstwa do Unii. Przyznała ona zamiast tego, że straciła ślad po tych produktach w następstwie ich sprzedaży przedsiębiorstwom handlowym.
- 224 Zarzut siódmy należy zatem oddalić.

W przedmiocie zarzutu ósmego, dotyczącego naruszenia art. 9.5 porozumienia antydumpingowego

- 225 Skarżąca podnosi, że żądając przedstawienia dowodu reprezentatywnej wielkości wywozu lub jakiegokolwiek innej wielkości wywozu do Unii po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem, Komisja nałożyła na nią niezgodny z prawem warunek, ponieważ nie był on przewidziany w art. 9.5 porozumienia antydumpingowego.
- 226 Komisja kwestionuje argumenty skarżącej.
- 227 W tym względzie w motywie 10 zaskarżonej decyzji stwierdzono, że skarżąca jest producentem dokonującym wywozu produktu objętego postępowaniem oraz że rzeczywiście dokonywała wywozu tego produktu do Unii po okresie objętym pierwotnym dochodzeniem. W związku z tym ewentualne stwierdzenie niezgodności trzeciego warunku przewidzianego w art. 3 rozporządzenia ostatecznego w świetle art. 9.5 porozumienia antydumpingowego nie powoduje poprawy sytuacji prawnej skarżącej. Zarzut ten jest zatem bezskuteczny.
- 228 Należy więc oddalić zarzut ósmy, tak że należy oddalić skargę w całości.

W przedmiocie kosztów

- 229 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrująca sprawę.
- 230 Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją nie tylko własnymi kosztami, ale także kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z żądaniem tej instytucji.
- 231 Stosownie do art. 138 § 3 regulaminu postępowania Sąd może zdecydować, że interwenient niewymieniony w §§ 1 i 2 tego artykułu pokrywa własne koszty. W niniejszym przypadku należy orzec, że interwenient pokrywa własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (czwarta izba)

orzeka, co następuje:

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Foshan Lihua Ceramic Co. Ltd pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Komisję Europejską.
- 3) Cerame-Unie AISBL pokrywa własne koszty.

Kanninen

Schwarzc

Iliopoulos

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 20 marca 2019 r.

Podpisy